

Nha Đầu Em Mắc Mưu Rồi

Contents

Nha Đầu Em Mắc Mưu Rồi	2
1. Chương 1: Mộng Ảo Của Tình Yêu	2
2. Chương 2: Giấc Mơ Thành Sự	3
3. Chương 3: Thiên Đường Bồng Nhiên Mở Ra Một Cánh Cửa	5
4. Chương 4: Tìm Đáp Nhanh	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6: Nữ Vương Đánh Không Chết	9
7. Chương 7: Kinh Hải	10
8. Chương 8: Bọn Mình Phải Chăm Sóc Cậu	11
9. Chương 9: Sự Tồn Tại Của Vị Thần	13
10. Chương 10: Ác Quỷ	14
11. Chương 11: Hảo Nguy Hiểm	15
12. Chương 12: Thế Thì Còn Gì Nữa?	16
13. Chương 13: Không Có Ý Tốt	18
14. Chương 14: Người Đáng Ghét	19
15. Chương 15: Dây Chuyền Không Thấy Nữa!	20
16. Chương 16: Tôi Phải Chuyển Đi!	21
17. Chương 17: Từng Là Nam Thần, Giờ Là Ác Ma	22
18. Chương 18: Ma Lực Của Anh	23
19. Chương 19: Mỹ Nhân	25
20. Chương 20: Than Ôi	26
21. Chương 21: Liều Với Anh Ta!	27
22. Chương 22: Giang Dập Huân	28
23. Chương 23: Lưu Tinh	30
24. Chương 24: Cạm Bẫy	31
25. Chương 25: Hảo Thủ Đoan	33
26. Chương 26: Thần Đến Rồi!	34
27. Chương 27: Đồ Không Biết Xấu Hổ	35
28. Chương 28: Bọn Họ?	36
29. Chương 29: Giúp Cô Tìm Kiếm Thông Tin Khiếu Nại	38
30. Chương 30: Chăm Sóc Anh	39
31. Chương 31: Trời Sinh	40
32. Chương 32: Hóa Ra Là Như Vậy	42
33. Chương 33: Va Vào Người Khác Mà Muốn Đi Sao?	43
34. Chương 34	44
35. Chương 35: Tự Chui Đầu Vào Lưới	45
36. Chương 36: Tôi	46
37. Chương 37: Lưu Lại Cho Tôi Chút Mặt Mũi Được Không?	47
38. Chương 38: Diễn Trò	49

Nha Đầu Em Mặc Mũ Rồi

Giới thiệu

“ Anh. anh đừng qua đây. anh mà qua tôi liền hét lên đó!” Một tờ giấy thông b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-em-mac-muu-roi>

1. Chương 1: Mộng Ảo Của Tình Yêu

Đêm, tinh quang óng ánh, ánh trăng mê người

Tiêu Mộng Mộng tắm xong, dựa người trên giường xem tạp chí.

Bỗng nhiên, cửa sổ có tiếng động, Giang Dập Huân một thân bạch y, như cười mà không phải cười, như trong không trung dạo bước từ ngoài cửa sổ dễ dàng đi vào.

Tiêu Mộng Mộng giật mình.

“ Hey! Anh có phép tắc không? Đây là phòng ngủ của tôi, không phải của anh!” Một cái gối bay qua nện vào Giang Dập Huân.

“ Cô chính là đối đãi với thần tượng mình sùng bái như thế à” Giang Dập Huân vô tư cầm cái gối trong tay

“ Gối của tôi!” Tiêu Mộng Mộng tức giận cắn một cái vào tay của anh, nhân lúc anh không để ý, lấy lại cái gối yêu quý

“ A!” Anh kêu lên một tiếng, nắm chặt nơi bị thương, “ Cô là chó a!”

“ Nhầm! Tôi là hổ, vua trên núi, ăn chết người!” Cô tức giận, khuôn mặt thanh tú biến thành mặt bánh bao, trông đáng yêu kiểu khác

“ Cô? Là hổ” Giang Dập Huân nhếch mày cười, “ Cô xem cô, cả người cộng lại cũng chưa được hai cân thịt, lão hổ gì chứ, rõ ràng là một con mèo bệnh!”

“ Anh mới là mèo bệnh!” Tiêu Mộng Mộng đỏ bừng mặt, đẩy anh ra ngoài , “ Tôi cần nghỉ ngơi, anh mau đi đi, không đi tôi kêu người đến!”

“ Kêu a! Kêu to lên vào, đây là địa bàn của tôi, xem có anh đến giúp cô.....a.....”

Tiếng kêu không phải của Tiêu Mộng Mộng, mà của Giang Dập Huân.

Tiêu Mộng Mộng cắn vào tai anh, xém chút nữa là cắn đến nửa cái tai.

“ Cô là con sói điên ăn thịt người!” Tiêu Mộng Mộng cắn giậm lườm anh, trong mắt đều là xót xa

Đây chính là thần tượng mà cô luôn mong nhớ sao?

Rõ ràng là một con sói điên.

“ Sói có gì mà không tốt” dụi dụi tai, Giang Dập Huân cười như hoa, điện lực tràn đầy “ Sói có thịt ăn, chó chỉ có thể phân”

Tiêu Mộng Mộng “.....”

Giang Dập Huân!

Có một số người không biết xấu hổ?

“ Anh nhanh đi đi, tôi muốn ngủ!” Tiêu Mộng Mộng đẩy anh

“ Sớm thế này mà đã ngủ, cẩn thận mèo bệnh lại biến thành con lợn béo đó!”

Anh tối này ở đây, chính là muốn giỡn cô.

Thế nhưng anh cười xấu mới đi được một nửa, liền bị Tiêu Manh Manh một cước đá xuống đất.

“ Làm sao?” Anh không quan tâm, đứng lì ở đấy

Đối mặt với người không biết xấu hổ như anh, Tiêu Mộng Mộng khóc không ra nước mắt, “ Dù sao tôi cũng buồn ngủ rồi, anh không đi tôi đi!”

Nói xong, cô từ bên khác nhảy xuống giường

Giang Dập Huân làm sao có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy được, hai ba bước đã đứng chặn trước mặt cô, đồng thời cũng chặn luôn cửa phòng, Tiêu Mộng Mộng hận đến nghiến răng, quay người đi vào phòng rửa tay, mà Giang Dập Huân mặc nhiên như con cá bám đuôi, nhân lúc trước khi cô đóng cửa cũng nhanh chân đi vào.

“ Anh***anh, tôi phải đi toa-lét” Tiêu Mộng Mộng dùng sức đẩy anh ra

“ Nha đầu.....chúng ta từ từ tâm sự?” Giang Dập Huân bắt lấy tay cô, không nhanh không chậm nói.

“ Ai là nha đầu của anh? Đồ không biết xấu hổ!” Tiêu Thanh Thanh cuống quýt nói

“ Cô không phải nha đầu của tôi? Chẳng phải cô đã bày tỏ với tôi nhiều lần rồi sao?” Anh đưa khuôn mặt tuần tú, mê hoặc không gì sánh nổi, áp sát dần

“ Anh nói linh tinh! Tôi chưa từng bày tỏ với anh” Gò má cô đỏ ửng, chối bỏ nói

“ Không có?” Khuôn mặt đẹp trai áp xuống, càng lúc càng gần, “ Lập tức liền có!”

Đôi mắt anh dường như có ma lực khóa chặt lấy cô, khuôn mặt vương tử lấp lánh đó cô đã quá quen thuộc, từng chút tiến lại gần, cô cảm thấy hơi thở dường như bỗng dừng lại, tim đập nhanh, toàn thân tê dại, mỗi giây kể tiếp đều chết lặng.....

2. Chương 2: Giác Mơ Thành Sự

“ Yêu là không cần lý do, dù cho bạn có tầm thường vô vị, nhưng bạn lại là độc nhất vô nhị của tôi!”

Chuông điện thoại êm tai làm cho Tiêu Mộng Mộng từ trong mơ tỉnh dậy, cô từ trên giường “ nhảy” vọt xuống, mắt trợn trừng mà vẫn còn mơ màng, nhìn chung quang—căn phòng trống, rồi sau đó lại thấy tất cả đều là áp-phích của Giang Dập Huân.

Một phút sau, cô dùng lực đập vào đầu mình, lại “ bịch” phát xuống giường.

Cô mặc nhiên lại tiếp tục “ giấc mộng xuân thu” rồi!

Đây đã là lần thứ n cô mơ thấy Giang Dập Huân trêu chọc cô rồi!

Ba ma đặt cho cô cái tên một chữ không sai, cô thật sự rất thích mơ mộng!

Nhưng, giấc mơ này cũng thật là kì quái quá đi!

Đầu năm ngoái, cô điên cuồng si mê ban nhạc nam KING, nói chính xác, là điên cuồng say mê người hát chính của KING là Giang Dập Huân.

Nhưng đến cuối năm ngoái, KING âm thầm giải tán, không biết đi đâu, sau khi đó, cô thường mơ thấy Giang Dập Huân

Nhưng, trước kia mơ đều là cô đuổi Giang Dập Huân chạy, lần này lại mơ thấy Giang Dập Huân trêu chọc cô, thật là kì lạ?

Cô lắc đầu thở dài.

Mơ quả nhiên là không có quy tắc a!

Người ưu tú cao quý như Giang Dập Huân, làm sao có thể trêu chọc fan chứ?

Lại nhìn chăm chú vào tấm áp-phích có khuôn mặt đẹp trai như thiên thần của Giang Dập Huân, cô đột nhiên kêu thét lên từ trên giường nhảy xuống- cô xem chút nữa thì quên, học kì này, thành tích của cô đứng hạng nhất, được học viên Tinh Hải Quý Tộc đặc biệt nhận vào, trở thành học sinh bình dân đầu tiên trong lịch sử được nhận vào trường, song còn được miễn toàn bộ học phí, còn được trao học bổng.

Trên trời rơi xuống một cái bánh thật ngon a!

Cô chạy như bay vào phòng vệ sinh cá nhân, không thì đến muộn là thảm rồi!

Do một năm trước cô và ba mẹ cãi nhau, mà ra ở ngoài, nên, bây giờ cô không có đặc quyền của Tiêu gia đại tiểu thư, mà chỉ là học sinh bình thường Tiêu Mộng Mộng, không có bất kỳ quyền lợi nào, nếu đến muộn, nhất định sẽ bị đứng ngoài! Cô dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, ăn sáng, sau đó đi chiếc xe điện mà dùng tiền làm thêm mua ra cửa.

Trên đường, cô đi vội vàng, cuối cùng vẫn là cách học viên Tinh Hải Quý Tộc mười mấy mét, mắt thấy cửa lớn của Hải Tinh sắp đóng lại.

Trước khi xe điện của cô đến cổng, cửa lớn đã đóng rồi, cô ngu rồi, cô biết mức độ nguyên tắc của học viện, sợ rằng đến muộn cũng tuyệt không cho vào.

Nhưng hôm nay cô phải báo danh.

Không báo danh nhất định sẽ không lấy được giấy nhập học.

Cô loay hoay trước cổng trường, cơ hội lần này là cô dùng thực lực của bản thân dốc sức có được, không phải nhờ vào quyền thế tiền tài của Tiêu gia, cô tuyệt đối không được đánh mất!

Khi mà cô đang lo lắng cuống quýt, âm thanh “két” của một chiếc xe vô cùng lộng lẫy dừng lại bên cạnh cô, cô bị dọa nhảy thót lên, quay ra nhìn, một vị thiếu gia, cơ bắp rắn chắc, môi mỏng, lông mày tinh xảo, phong cách thanh cao như ngọc, đây không phải là.....đây không phải là một trong năm thành viên của KING- Minh Thiếu Vũ sao?

OMG!

Tiêu Mộng Mộng suýt nữa bất tỉnh, “bịch” một cái, xe của cô đổ nhào xuống đất, mà cô vẫn bảo trì tư thế vịn vào xe.

Ánh mắt của Minh Thiếu Vũ bị tiếng vang lớn của xe điện hấp dẫn, nhìn thấy bên cạnh có một cô gái đáng yêu.

Khuôn mặt nhỏ, da trắng, lông mi cong, con ngươi đen như bầu trời đêm, môi hồng, lúc này môi hơi mở, đôi mắt mở to ngây ngẩn nhìn anh, thật đáng yêu.

Anh khẽ cười, mở cửa xuống xe, đến bên cạnh Tiêu Mộng Mộng, dừng lại chiếc xe điện của cô, “Bạn ơi, mình phanh xe hơi gấp, dọa bạn rồi sao?”

Tiêu Mộng Mộng lắc đầu liên tục.

Không phải, không phải, không phải!

3. Chương 3: Thiên Đường Bỗng Nhiên Mở Ra Một Cánh Cửa

Khi Minh Thiếu Hạo xuất hiện, dọa chết tôi mà!

Sau khi KING giải tán, năm thành viên cùng lúc không thấy tăm hơi, dường như chưa từng xuất hiện, cô khi đó rất buồn vì không tìm được Giang Dập Huân, mặc nhiên gặp được Minh Thiếu Hạo.

Minh Thiếu Vũ xuất hiện rồi, Giang Dập Huân sẽ còn xa sao?

Tiêu Mộng Mộng thật muốn ngửa mặt lên trời cười lớn!

“Bạn ơi, trên mặt mình có cái gì không đúng sao?” Minh Thiếu Vũ vuốt mặt

Vì sao cô gái này nhìn chăm chăm mặt mình, còn cười rất cổ quái.

“Không có không có, cậu rất đẹp (ở đây tg dùng từ đẹp chỉ con gái), đẹp giống như thiên sứ!” Tiêu Mộng Mộng lại một lần nữa lắc đầu ngoay ngoay, va vào hai ngón tay cái của Minh Thiếu Hạo.

“Vậy thì tốt, nhưng mình vẫn thích người khác khen tôi rất đẹp trai!” Minh Thiếu Vũ cười thanh nhã, như ánh mặt trời dịu dàng, nếu fan của anh ấy mà ở đây nhất định sẽ ngất xỉu hết cho coi.

“Đúng vậy, đúng vậy, bạn rất đẹp trai!” Tiêu Mộng Mộng gật đầu như gà mổ thóc, vô cùng biết nghe lời.

“Bạn ơi, bạn đến muộn sao?” Minh Thiếu Vũ thấy cửa đóng

“Chào học trưởng (cách gọi tôn trọng bạn cùng học)!” Tiêu Mộng Mộng vội vàng cong người cúi chào, híp mắt cười tự giới thiệu “Mình tên Tiêu Mộng Mộng, hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, đến muộn rồi, học trưởng nếu không ngại, có thể gọi mình là Mộng Mộng”

Nhất định phải để lại ấn tượng tốt với Minh Thiếu Vũ, sau đó thành công tiến vào ổ địch.....à.....là nội bộ KING, sau đó có thể nhanh biết được tin tức của Giang Dập Huân.

Minh thiếu gia hiển nhiên bị bạn học Tiêu Mộng Mộng hoạt bát đáng yêu, nụ cười ngây thơ vô tư lừa rồi, hảo cảm đối với Tiêu Mộng Mộng ngày càng nhiều, nhẹ nhàng nói: “Mộng Mộng, nếu cậu không để ý, có thể cùng mình vào trường.”

“Mình không để ý, không để ý, không để ý” Tiêu Mộng Mộng một lần nữa lắc đầu điên cuồng.

Khi đường không có mà đi, thiên đường đột nhiên mở một cánh cổng, kẻ ngốc mới lưu tâm (để ý).

“Mộng Mộng lên xe, xe của cậu cứ để ở đây, tỳ mình bảo người ra xử lý” Thân sĩ Minh Thiếu Vũ mở cửa xe giùm Tiêu Mộng Mộng

“Cảm ơn học trưởng” Tiêu Mộng Mộng ngồi vào trong xe hơi của Minh Thiếu Vũ, cười vô tư như hoa xuân chớm nở, xán lạn như sớm xuân.

“Mình không phải học trưởng của cậu” Minh Thiếu Vũ tao nhã bước vào xe, ấn khóa cửa xe, “Mình với cậu giống nhau, ngày đầu tiên đến báo danh, là học sinh năm thứ nhất.”

Kì tích xảy ra rồi!

Minh thiếu gia một chữ cũng không nói, liền có hai người bảo vệ đi ra, mở cổng, cung kính cúi chào, hoan nghênh Minh thiếu gia nhập học Hải Tinh học viện.

Tiêu Mộng Mộng nhìn một màn như vậy, âm thầm kìm nén đau thương.

Nghĩ năm đó cô với ba mẹ chưa cãi nhau, khi vẫn là Tề gia đại tiểu thư, một cánh cổng có tính là gì?

Cửa lớn nhà nào ai dám ngăn cô, vung tay chỉ liền tan tác tro bay!

Vậy mà bây giờ.....

Đều tại tiểu ác quỷ đó muốn lấy cô, hại cô và ba mẹ cãi nhau, ra khỏi nhà!

Haizzzzz.....

Đừng nói anh ta quên cô rồi, bằng không cô nhất định phải cho hắn khổ sở hơn mình gấp trăm lần!

“ Cậu gọi mình Thiếu Hạo là được, không cần gọi mình học trưởng.” Giọng nói êm ái của Minh Thiếu Hạo Vũ ý nghĩ xa xôi của Tiêu Mộng Mộng về.

“ Thật sao? Mình có thể gọi cậu là Minh Vũ thật sao?” Hai mắt Tiêu Mộng Mộng sáng bừng

Trời ơi!

Chỉ là nghĩ thôi đã hạnh phúc chết rồi.

“ Thật sự là có thể” Minh Thiếu Vũ mỉm cười, nháy mắt cười, “ Cậu là ban A năm thứ nhất, mình cũng thế, chúng ta là bạn cùng lớp, cậu đương nhiên có thể gọi tên mình.”

4. Chương 4: Tim Đập Nhanh

“A?” Tiêu Mộng Mộng chớp chớp mắt, “ Cậu làm sao biết mình ban A năm nhất?”

“ Trên giấy thông báo tuyển chọn có a” Minh Thiếu Vũ nhìn cô, “ mặt sau của giấy thông báo có ghi tên ba học sinh mới, cậu thứ nhất, mình thứ hai, cậu không xem sao?”

Tiêu Mộng Mộng xấu hổ.

Khi cô nhận được giấy thông báo tuyển chọn, cũng vừa lúc ăn xong vịt quay, tay dính đầy dầu mỡ, liếc thấy mình được nhận vào học, thuận tiện lấy nó lau tay, bỏ vào sọt rác, mặt trước xem còn không kĩ, làm gì xem mặt sau chứ?

Nhưng việc này tuyệt đối không thể nói cho Minh Thiếu, giấy thông báo có in tên Minh Thiếu mà vứt đi, nhất định là sẽ không tha.

“ Mình chỉ xem mặt trước, không xem mặt sau” Tiêu Mộng Mộng cười ngượng

Đây là sự thật, cô không nói dối a!

Cô chỉ là lược bớt đi tình tiết nhỏ là dùng giấy thông báo lau tay, sau đó bỏ vào sọt rác mà thôi!

“ Ồ, nên vậy” Minh Thiếu Vũ biểu hiện như đã hiểu

Xe dừng lại ở bãi đỗ, Minh Thiếu Vũ hướng Tiêu Mộng Mộng lấy giấy thông báo, “ Mộng Mộng, bạn đưa giấy thông báo ỉnh, mình bảo người đi lấy giấy nhập học của chúng ta”

“ A?” Hai mắt Tiêu Mộng Mộng lay động, sáng lung linh, “ Báo danh cũng cần giấy thông báo tuyển vào sao?”

Giấy thông báo của cô đã được tiễn đến bãi rác N lâu rồi, được chưa?

“ Cậu không mang sao?” Minh Thiếu Vũ hơi chau mày lại

“ Ừ” Tiêu Mộng Mộng gật đầu

Minh Thiếu Vũ nghĩ một lát, nhẹ cười “ Không sao, để tôi gọi điện”

Minh Thiếu Vũ lấy điện thoại ra, phân phó mấy câu, tắt máy, quay ra Tiêu Mộng Mộng mỉm cười, “ Ổn rồi!”

Tiêu Mộng Mộng đau thương than thở, có quyền có thể tốt thật, hôm nay may gặp Minh Thiếu Vũ, nếu không cô nhất định bị đuổi học rồi!

“ Cùng nhau đi đến lớp thôi.” Minh Thiếu Vũ lại cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trái tim nhỏ bé của Tiêu Mộng Mộng nhảy loạn xạ.

Minh Thiếu ơi Minh Thiếu, cậu đừng phóng điện nữa chứ, tôi nhưng rất có tiết tháo (ko hiểu), thần tượng nhà mình là Giang Dập Huân, mỗi mảnh trái tim của tôi dành cho anh ấy sáng rõ như nhật nguyệt, biển có cạn, đã có vỡ, tâm ý của tôi cũng không đổi!

Mãi mãi không thay đổi!

Nhưng.....tim làm sao cứ đập loạn lên như thế này?

Vì sao chứ?

Đến lớp A năm nhất, cô giáo đã bắt đầu lên lớp, Minh Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào, tiếng hít thở trong lớp hoàn toàn ngừng lại

Nam sinh kinh hãi, nữ sinh kinh ngạc cực độ, mỗi đôi mắt phát ra hào quang lung linh, ánh mắt mê mang dừng trên khuôn mặt của Minh Thiếu Vũ.

Minh Thiếu Vũ mỉm cười, phong lưu mấy phần, thanh âm “ bịch bịch bịch” ngắt xủ của hàng loạt các nữ sinh.

Minh Thiếu Vũ nhìn quanh, trong lớp chỉ còn hai chỗ trống ở hai góc hai bên, Minh Thiếu Vũ đi đến một chỗ trống người dựa vào cánh cửa gần đó, nữ sinh ngồi cạnh nơi đó trợn mắt to nhất, mặt trắng bệch, nhìn đến ngẹt thở.

Trời ơi!

Minh Thiếu Vũ cùng cô ngồi cùng bàn sao?

“ Bạn ơi’ Minh Thiếu Vũ thanh nhã mở miệng, “ Bạn có thể sang chỗ bên kia ngồi không?”

Minh Thiếu Vũ chỉ tay về hướng chỗ ngồi còn trống bên kia.

“ Đương nhiên là được” Nữ sinh vội vàng thu dọn đồ dùng, đi sang vị trí bên kia

Nếu Minh Thiếu Vũ bảo cô nhảy cửa sổ đi chết, cô cũng nhảy luôn, đừng nói chỉ là đổi vị trí ngồi.

Như vậy, phía bên này có hai chỗ trống, Minh Thiếu Vũ không ngồi, quay đầu gọi Tiêu Mộng Mộng đang đứng ở cửa “ Mộng Mộng, qua bên này ngồi đi.”

“ Rầm”, toàn bộ ba mươi mấy đôi mắt như mấy cái đèn pha cùng lúc hướng ra cửa, Tề Loát Loát vừa vặn ngay bên cạnh Tiêu Mộng Mộng bị hoàn toàn coi khinh

5. Chương 5

Tiêu Mộng Mộng rất vô tội

Cô cảm giác không tồn tại sao?

Đơn giản như vậy đã bị khinh thường.

Cô cũng là một đại mỹ nữ chứ bộ?

Ách.....

Với điều kiện là nếu cô không ăn mặc tầm thường như thế này.

Cô mặc bộ quần áo thể thao phổ thông không hơn không kém, che kín vóc dáng toàn thân, trước khi vào phòng học, còn cố ý làm tóc lù xù, để che kín mặt và hai mắt.

Bây giờ, cô không cần hóa trang cũng có thể được đi diễn một phiên bản nhỏ của Mỹ Siêu Phong , thần bí có rồi, không có một chút xinh đẹp.

Trong lớp học lại rơi vào một mảng yên tĩnh, ba mươi mấy học sinh lại một lần nữa kinh ngạc — khiêu thẩm mỹ của Minh Thiếu quả nhiên.....đặc biệt, thích nữ sinh như vậy.....ách.....

“ Ôi, ôi” Cô giáo đứng trên bục giảng kinh ngạc xong hồn cũng quay trở lại, tuyên bố “ Bây giờ chúng ta bắt đầu vào lớp....”

Tiêu Mộng Mộng rất chăm chỉ nghe giảng, cô rất vui vì có thể li khai, che giấu thân phận gia đình quý tộc của mình, trốn thoát thế lực hung ác của ba ba, bắt đầu cuộc sống mới của bản thân, mặc dù có chút khổ cực, nhưng đây là cuộc sống hoàn toàn mới, là do cô tự lựa chọn, cô rất trân trọng.

Ra chơi, lớp ban A năm nhất vẫn rất yên tĩnh, một lớp ba mươi mấy học sinh đồng loạt như ba mươi mấy linh hồn, ngồi yên tĩnh tại vị trí của mình, rơi một cây kim cũng nghe rõ, chỉ lo làm phiền Minh Thiếu nghỉ ngơi.

Có lẽ lớp này không có ai có thần tượng, không biết Minh Thiếu Vũ của KING là người như thế nào, nhưng học sinh học học viện Tinh Hải, tuyệt đối không có người không biết Minh thiếu gia Minh Thiếu Vũ

Phía sau học viện Tinh Hải có biệt thự như cung điện, rất hoa lệ, trước kia trong biệt thự chỉ có bốn vị thiếu gia ở, Giang Dập Huân, Dương Tuyết Không, Lăng Chí Huyền, Lạc Tư Diệu.

Tất cả học sinh học viện Tinh Hải đều biết, biệt thự đó mặc dù chỉ có bốn vị thiếu gia sống, nhưng kì thực là có 5 người, người cuối cùng chính là Minh Thiếu Hạo hôm nay nhập học.

Thân thế của 5 vị thiếu gia đều rất thần bí, không có người biết bối cảnh của bọn họ, nhưng đều biết, sự tồn tại của họ là 5 vị thần của học viện Tinh Hải, ai đều không dám không tôn trọng.

Không khí trong lớp học có chút kì lạ, Minh Thiếu Vũ hơi chau mày, tao nhã nói, thanh âm êm tai, thanh tao dễ nghe, “ Các bạn học, xin cứ tùy ý”

Một câu nói, làm dịu đi không khí trong lớp học, mọi người đều thở nhẹ nhõm

Từ khi Minh Thiếu Vũ nói có thể nghe ra, anh là người dễ hòa đồng, không cố ý làm khó mọi người, các bạn đều vận động tùy ý.

Khi tan học, Tiêu Mộng Mộng và Minh Thiếu Vũ đã rất mệt rồi, cô rất thích người đẹp trai, nhã nhặn như thiên sứ này.

Khi cô thu dọn sách vở, Minh Thiếu Vũ hỏi “ Mộng Mộng, buổi trưa cậu về nhà không?”

Tiêu Mộng Mộng lắc đầu, “ Mình ở nhà thuê, về nhà cũng chỉ có một mình, mình đi căng – tin ăn cơm, sau đó quay lại lớp ôn bài.”

Minh Thiếu Vũ hình như hơi lưỡng lự, cười nhẹ nói : “Mộng Mộng, mình có một đề nghị hơi không hợp lý, cậu có muốn nghe không?”

“ Đương nhiên”. Tiêu Mộng Mộng gật đầu

Nói thế nào cô cũng thích con người này của Minh Thiếu Vũ, mà cậu ấy cùng nhóm với thần tượng nhà cô Giang Dập Huân, cô phải vì anh mà hết lòng phục vụ, tốt nhất là làm cho anh mắc nợ mình mới hảo, đến khi đó có thể mượn cơ hội này mang cô đi gặp Giang Dập Huân rồi!

“ Mình sống ở biệt thự sau núi, chúng mình tổng cộng có 5 người, còn thiếu một người trợ lí giúp bọn mình sắp xếp cuộc sống, cậu muốn thử không? Chúng mình có thể trả cho cậu thù lao rất hậu hĩnh.”

6. Chương 6: Nữ Vương Đánh Không Chết

Học viện Tinh Hải là học viện quý tộc quan trọng trong nước, học sinh ở đây đều vô cùng giàu có, xe đến trường đều là ô tô cao cấp, chỉ có Tiêu Mộng Mộng một mình đi xe điện đến trường, từ mặt này, Minh Thiệu Vũ cho rằng mặt tài chính của Tiêu Mộng Mộng rất thiếu kém.

Tiêu Mộng Mộng bị niềm vui bất ngờ này làm chóng váng!

Trời ơi!

Trên trời đã rơi xuống một cái bánh lớn đã là kì tích rồi, bây giờ lại rơi ào ào một đồng tiền

“ Sao vậy, cậu không nguyện ý à” Minh Thiệu Vũ nhìn lầm giọt nước mắt nơi khóe mắt của Tiêu Mộng Mộng thành có ý nghĩa bị áp bức và lảng nhục, “ Xin lỗi, mình không coi thường cậu, mình chỉ là rất quý cậu, mình cảm thấy cậu nhất định sẽ không quấy rầy cuộc sống của bọn mình, cậu không nguyện ý cũng không sao.”

“ Không không không” Tiêu Mộng Mộng lắc đầu ngoay ngoay, cô không có không nguyện ý, cô còn rất vui nha

Chỉ là trong nháy mắt, cô mặc nhiên danh chính ngôn thuận được sống cùng thần tượng của mình!

Trời ơi!

“ Cậu quả nhiên không nguyện ý!” Minh Thiệu Vũ lần nữa khẳng định ý nghĩ của Tiêu Mộng Mộng, đáng tiếc a.

“ Mình nguyện ý! Mình nguyện ý!” Bạn học Tiêu Mộng Mộng rưng rưng nước mắt, gật đầu như gà mổ thóc

“ Thật sự?” Minh Thiệu Vũ cười vui vẻ, phong lưu vô cùng

“ Thật sự” Tiêu Mộng Mộng gật đầu, thấy được thần tượng nhà mình là mong ước mãnh liệt của cô

Thế là, Minh Thiệu Hạo và Tiêu Mộng Mộng cùng đi đến biệt thự Tinh Hải sau núi

Đứng trước biệt thự, Tiêu Mộng Mộng lần thứ N thầm than thương xót, có tiền tốt quá a!

Biệt thự rất đẹp a!

Non xanh nước biếc, biệt thự màu xanh giống như một tòa lâu đài cổ còn sót lại trên thế giới, trong viện cái cầu nhỏ, nước chảy, núi giả đá lạ, hoa cỏ xanh tươi, trong phòng bày trí xa hoa, đơn giản lại thanh nhã mà kiểu cách.

Minh Thiệu Vũ dẫn Tiêu Mộng Mộng đến một phòng ngủ lầu hai.

Lầu hai tổng cộng có 6 phòng ngủ, ngoài các gian phòng của 5 thành viên nhóm KING ra, còn có một căn phòng trống, Minh Thiệu Vũ mở cửa, đưa chìa khóa cho Tiêu Mộng Mộng, “ Mộng Mộng, sau này cậu ở đây, xem có thích không?”

Tiêu Mộng Mộng quan sát xung quanh, rèm cửa sổ màu hồng, giường màu hồng, đồ dùng màu hồng, thậm chí tường cũng màu hồng, một thế giới toàn màu hồng.

“ Ách.....” Tiêu Mộng Mộng thấy kì lạ, “ Các cậu chỉ có mấy người con trai ở đây, sao lại có một phòng ngủ bày trí giống như phòng con gái thế”

“À, bọn mình lúc bắt đầu muốn tìm một người con gái làm trợ lý, nên đặc biệt chuẩn bị một phòng ngủ toàn màu hồng, cậu thích không?” Minh Thiệu Vũ dừng lại một chút, rồi nói tiếp “ Đồ dùng ở đây tất cả đều là đồ mới, nhưng nếu cậu không thích, có thể nói ình, mình bảo người đổi cho cậu.”

Tiêu Mộng Mộng choáng luôn.

Cô đây là đến làm trợ lý.

Làm sao cảm giác như đến làm công chúa thế nhỉ?

“ Mình sẽ làm những gì cho các cậu?” Tiêu Mộng Mộng chớp đôi mắt trong veo

“ À.....” Minh Thiếu Vũ xem giờ, “ Tuyết Không sắp về rồi, đợi Tuyết Không về, chúng ta cùng xuống nhà ăn ăn cơm.”

“ Tuyết Không? Dương Tuyết Không!” Đôi mắt của Tiêu Mộng Mộng sáng bừng

Dương Tuyết Không một trong những thành viên của KING! Đẹp tinh tế lại ít nói ít cười, như hồ nước lạnh mà sâu nhưng là người con trai rất thu hút.

“ Đúng vậy, Tuyết Không hơn mình 1 lớp, bây giờ học năm 2.” Minh Thiếu Vũ mỉm cười giải thích, “ Anh ấy nhìn thì rất lạnh lùng, nhưng tâm địa rất tốt, cậu không cần sợ anh ấy”

“Ừ, biết rồi!” Cô mới không thèm sợ anh ta, cô nhưng là một tiểu cường đánh không chết.....à.....không.....là nữ vương đánh không chết!

7. Chương 7: Kinh Hải

“ Đúng rồi!” Tiêu Mộng Mộng nghĩ đến một chuyện, quay người chạy ra ngoài, “ Vũ, cậu đợi mình chút, mình ra ngoài một lát”

Tiêu Mộng Mộng vừa chạy ra ngoài biệt thự, chạy rất nhanh, đầu va vào một vòng ngực rắn chắc, mũi của cô đau như bị gậy đôi, gặp người che cái mũi, nước mắt chảy ra.

“ Xin lỗi!” Một khắc sau, một thanh âm lạnh lẽo từ trên đầu cô phát ra

“ Không sao” Tiêu Mộng Mộng xoa cái mũi đang đau, nói

Cô không phải là tiểu công chúa ngang ngược, đối phương lịch sự như thế, mặc dù cô rất đau, vẫn nên thứ lỗi cho anh ta!

Sống mũi rất đau, cô mãi vẫn không đứng thẳng được người dậy, đối phương cũng không đi, đôi mắt đẹp long lanh như trời quang khi tuyết ngừng rơi là một mảng lạnh lẽo, “ Tôi là nói,tôi với cô đều phải nói xin lỗi”

“Á?” Cô không nghe nhầm chứ? Người bị đau mũi là cô nha!

Tiêu Mộng Mộng hai mắt đăm đờ ngẩng đầu, căn bản nhìn không rõ hình dáng đối phương, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh rất dài.

“ Xin lỗi!” Thanh âm lạnh lẽo rất không kiên nhẫn

“ Đi chết đi!” Tiêu Mộng Mộng tức giận đá một cước vào chân ngọn núi băng, sau đó dùng tốc độ như tên bắn chạy quay lại biệt thự.

Đừng nhìn cô trông xinh đẹp dịu dàng mà cho rằng là một con cừu non yếu đuối, cô Tiêu Mộng Mộng nhưng là nữ vương nha!

Nữ vương không thể đánh ngã!

“ Mộng Mộng, cậu làm sao mà nhanh như vậy đã quay lại?” Minh Thiếu Vũ kì lạ hỏi

“ Mình vừa nghĩ lại, đột nhiên không cần thiết nữa” Tiêu Mộng Mộng cười ngượng

Cô không thể nói với cậu ấy, cô là chạy thoát truy sát của ngọn núi băng mới chạy về nha?

Tiêu Mộng Mộng rất hài lòng, biệt thự xa hoa mỹ lệ như tòa lâu đài này, sau này chính là nơi che chắn gió bão cho cô, ha ha!

Nhưng.....

“ Ma nữ!” Thanh âm lạnh lùng có chút quen thuộc từ phía cửa vang đến bên tai, giống như thanh âm vừa nãy

Tiêu Mộng Mộng thấy ớn lạnh.

Cô nhất định là nghe nhầm, nghe nhầm rồi!

Ngọn núi băng đó làm sao dám đuổi đến nơi này?

Nơi này nhưng là địa bàn của 5 thiếu gia Tinh Hải, người đó làm sao không sợ chết dám vào đây gây hấn chứ?

“Tuyệt Không, anh là đang kêu Mộng Mộng sao? A? Chân của anh làm sao vậy?” Minh Thiếu Vũ kì lạ nhìn chân phải của Tuyệt Không khắp khiêng.

Á?

Tiêu Mộng Mộng kinh hãi!

Vừa này.....người.....cô.....đálà.....Dương Tuyệt Không?

Cô dùng tốc độ chậm nhất quay lại.....người đang đứng ở cửa.....khuôn mặt lạnh băng.....toàn thân tỏa ra sát khí.....không phải Dương Tuyệt Không thì là ai?

Tiêu Mộng Mộng giật giật khoe mắt.

“Mộng Mộng cậu làm sao vậy?” Minh Thiếu Vũ đi đến bên cạnh Tiêu Mộng Mộng quan sát

Hai mắt cô mơ hồ, đôi môi anh đào hơi mở, bộ dáng trông rất yếu ớt, rất đáng thương, tim như bị bóp chặt.

“Cô vừa nãy va vào tôi, còn hung hăng đá vào chân tôi!” Dương Tuyệt Không lạnh lùng tố cáo

“Tuyệt Không, anh dọa cô ấy rồi!” Minh Thiếu Vũ bất mãn nhìn Tuyệt Không, “Cô ấy là Mộng Mộng, Tiêu Mộng Mộng, trợ lý mới của chúng ta.”

“.....” Dương Tuyệt Không nhìn chằm chằm Tiêu Mộng Mộng, sát khí trong mắt cũng dần tan biến

Xem ra, anh đã biết Tiêu Mộng Mộng là ai!

Nhưng Tiêu Mộng Mộng đang đau đớn than khóc vì bản thân, hoàn toàn không chú ý đến phản ứng khác của Dương Tuyệt Không——Cô mặc nhiên đá vào chân vương tử ngọn núi băng Dương Tuyệt Không, giây kế tiếp nhất định sẽ bị tống ra khỏi cửa, đáng thương là cô không được nhìn thần tượng nhà mình Giang Dập Huân, hức hức!

“Mộng Mộng đừng sợ, Tuyệt Không không trách cậu đâu, đúng không, Tuyệt Không?” Minh Thiếu Vũ dịu dàng vỗ vai an ủi Tiêu Mộng Mộng, nhìn Dương Tuyệt Không nháy mắt ra hiệu

“Xin lỗi!” Dương Tuyệt Không lạnh giọng mở miệng

8. Chương 8: Bọn Mình Phải Chăm Sóc Cậu

“Xin lỗi!” Tiêu Mộng Mộng lập tức mở miệng xin lỗi, con người long lanh như con nai nhỏ vô cùng đáng thương nhìn Dương Tuyệt Không.

Nhận sai thái độ rất thành thật, như vậy có phải vẫn còn cơ hội sống sót?

Khóe mắt Dương Tuyệt Không chau lại, cảm nhận được ánh mắt cảnh cáo của Minh Thiếu Vũ, “Là tôi phải xin lỗi, tôi không nên va vào, làm đau mũi cô”

“Ách?” Tiêu Mộng Mộng lại lần nữa mơ hồ

Đây đây đây.....trước sau sao khác nhau thế?

“Mộng Mộng, đói chưa?” Minh Thiếu Vũ nhẹ nhàng hỏi, “Có mấy người đang không ở đây, nên hôm nay chỉ có ba người chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Ừ ừ, mình đói rồi.” Tiêu Mộng Mộng có chút thất vọng, thần tượng nhà mình không có ở đây!

“Vậy chúng ta cùng đi ăn cơm thôi.” Minh Thiếu Vũ mỉm cười, hào quang tỏa sáng cả phòng

Minh Thiếu Vũ, Dương Tuyết Không, Tiêu Mộng Mộng nháy mắt đã đi đến nhà ăn học viện, căn tin học viện vừa này còn có thanh âm ồn ã, chớp mắt liền tiêu tán, tất cả mọi người đều đem lực chú ý tới ba người đang tiến vào

Ba người chỉ nhìn liếc qua, đi lên phòng quý tộc lầu 2 mà họ chuẩn bị.

Khi thân ảnh của họ đi lên lầu hai mất dần, lầu 1 như một rạp xiếc, thanh âm ồn ã, giữa những nữ sinh gần như bất tỉnh, có một giọng the thé “Trời ơi! Mình có thể nhìn thấy Thiếu Vũ rồi!”

“Tuyết Không vương tử rất đẹp trai nha!”

“Thật đáng tiếc, còn mấy thiếu gia không có ở đây”

“Đứa con gái bên cạnh bọn họ là ai, trông xấu vậy!”

“Đúng a, đứa con gái như thế, làm sao có đủ tư cách cùng 5 vị thiếu gia ở cùng một chỗ?”

“.....”

Dương nhiên, những lời thảo luận đó rất nhỏ, nhưng Minh Thiếu Vũ vẫn nghe thấy, quay đầu lại nhìn.

“Không sao, mình không để ý!” Tiêu Mộng Mộng ngay lập tức giải thích

Cô chính là muốn như vậy, không muốn lão ba ba giáo hoạt nhà cô phát hiện ra sự tồn tại của cô, mới cố ý ăn mặc như vậy, nếu không dựa vào gia thế nhà cô cũng dọa chết người rồi, 5 thiếu gia Tinh Hải còn chưa chắc vượt mặt được thanh danh nhà cô.

“Không để ý thì tốt rồi!” Thanh âm Minh Thiếu Vũ ôn nhu, thấy ánh mắt của anh vừa đau lòng vừa thương hại

Tâm của Tiêu Mộng Mộng lại đập loạn xạ, nhìn Minh Thiếu Vũ rất vô tội

Minh Thiếu ơ Minh Thiếu điện lực của cậu rất lại nha, cậu làm ơn không cần làm như thế một lần nữa với trái tim bé bỏng của mình, cậu làm như thế với người ta, người ta sẽ hiểu nhầm mà cho rằng cậu có ý với người ta đó!

“Ngoan! Đừng tự trách mình nha, có gì cứ nói với bọn mình, bọn mình sẽ vì cậu mà xuất đầu lộ diện!” Minh Thiếu Vũ mặc nhiên vuốt nhẹ mái tóc của Tiêu Mộng Mộng

Trên người anh có một loại ôn nhu, dịu dàng tỏa ra làm cho đầu óc Tiêu Mộng Mộng có chút mơ hồ —— Thực ra,cô cũng không phải chỉ thích Giang Dập Huân.....khi đó..... cô cũng rất thích Vũ vương tử.....

“Cốc!” Tiêu Mộng Mộng cốc vào trán mình

Tiêu Mộng Mộng!

Mày làm sao không có ý chí kiên định gì cả?

“Mộng Mộng, làm sao vậy?” Minh Thiếu Vũ rất ngạc nhiên nhìn cô

“Không sao, chỉ là.....đầu mình có chút ngứa!” Tiêu Mộng Mộng cười ngượng

“À, không sao thì tốt rồi.” Minh Thiếu Vũ dịu dàng xoa đầu Tiêu Mộng Mộng, giúp cô kéo ghế đỡ cô ngồi xuống, “Muốn ăn gì nào? Mình giúp cậu lấy!”

“Mình đi được rồi” Tiêu Mộng Mộng đứng dậy

Cô bây giờ là trợ lý của người ta a!

Cậu ngồi xuống đi, cậu là con gái, bọn mình nên chăm sóc cậu a!” Minh Thiếu Vũ cười híp mắt, ấn vai bảo Tiêu Mộng Mộng ngồi xuống, “Muốn ăn gì?”

9. Chương 9: Sự Tồn Tại Của Vị Thần

“.....” Tiêu Mộng Mộng lần nữa mơ hồ

Anh chắc chắn là muốn thuê cô làm trợ lý của bọn họ chứ?

“ Nghĩ không ra?” Minh Thiệu Vũ mỉm cười, “ Không sao, vậy bọn mình sẽ bưng những món ăn nổi tiếng ở đây mang ra cho cậu, cậu xem cậu thích ăn cái gì.”

Thế là, hai vị hoàng tử vì bạn học Tiêu Mộng Mộng mà đi lấy cơm trưa, để mình bạn học Tiêu Mộng Mộng giằng co suy nghĩ —— Từng có khoảng thời gian, cô có sức hấp dẫn vô biên như thế?

Giờ thành ra hình dạng thế này, vẫn có thể đương hai vị hoàng tử sủng ái!

Thật là.....khó lý giải a!

Thế là , Tiêu Mộng Mộng cả ngày rơi vào trạng thái mơ mơ mộng mộng.

Buổi chiều sau khi tan học, cô về nhà trọ thuê thu dọn đồ đạc, dọn vào sống tại biệt thự Tinh Hải

Xong cơm tối, Minh Thiệu Vũ và Dương Tuyết Không đều có việc phải ra ngoài, Tiêu Mộng Mộng ở trong phòng của mình nghỉ ngơi một lát, nghĩ đến phòng bên cạnh là của Giang Dập Huân, tâm của cô lại đập loạn lên.

Quỷ thần không biết, cô mở cửa đi ra, đứng trước cửa phòng của Giang Dập Huân ngẩn ngơ.

Phòng của 5 người được phân biệt bằng ảnh dán trên cửa, nên Tiêu Mộng Mộng dễ dàng biết được gian phòng của Giang Dập Huân, Giang Dập Huân vẫn đẹp trai như trước đây, giống như trong mộng của cô, diện mạo hoàn mỹ không có gì để soi mói.

Tiêu Mộng Mộng hít một hơi, nhẹ nhàng vặn khóa cửa, cửa.....đã.....mở rồi.

Tiêu Mộng Mộng run lấy bầy.

Phòng của thần tượng nhà mình a!

Cô có phải đang mơ?

Cô mơ hồ bước vào, nín thở nhìn quanh phòng.

Căn phòng bố trí rất đơn giản, sắp xếp rất sạch sẽ, cửa sổ mở, không khí rất mát mẻ, màu chủ đạo là xanh nhạt, có cảm giác có mùi thơm lan tỏa.

Tiêu Mộng Mộng hướng vào bên trong đi mấy bước, bị giá để tranh hấp dẫn, bất tri bất giác đi qua đó.

Tranh trên giá vẫn chưa hoàn chỉnh, là một bức họa cảnh biển, biển xanh biếc, chim hải âu vỗ cánh bay, dải mây trắng tinh, sóng biển nhấp nhô, xuất thần nhập hóa, làm cho người ta ngẩn ngơ có cảm giác như thật, Tiêu Mộng Mộng dường như cảm nhận được mùi vị của nước biển.

Không ngờ thần tượng nhà mình là một cao thủ vẽ tranh, thật sự bên ngoài lẫn bên trong đều hoàn hảo, giống như có sự tồn tại của một vị thần a!

Tiêu Mộng Mộng càng xem càng thích.

Cô xem đến nhập thần, phía sau đột nhiên có thanh âm mở cửa, cô vội quay đầu lại, đứng hình tại chỗ!

Phía sau cô đang đứng là Giang.....Dập.....Huân.

Đây vốn là phòng của Giang Dập Huân, nhìn thấy Giang Dập Huân cũng không có gì là kinh ngạc, làm cho Tiêu Mộng Mộng kinh ngạc là, Giang Dập Huân mặc nhiên không phải từ bên ngoài đi vào, mà là từ phòng tắm đi ra.

Tóc của anh ấy vẫn còn ướt, mặc một bộ áo tắm rộng rãi.

Đầu óc Tiêu Mộng Mộng lơ mơ chẳng biết gì.

Cô cô cô.....cô không tận mắt nhìn thấy Giang Dập Huân bằng xương bằng thịt, mà còn là Giang Dập Huân vừa mới tắm xong.

Cô si ngốc nhìn, cả người cứng nhắc, một thời gian dài cũng chưa phục hồi lại.

“ Nhìn đủ chưa?” Giang Dập Huân nhìn cô tim đập loạn, sau đó sáng tỏ, từ từ đi về phía cô, trong con người phân biệt đen trắng có mấy phần hài hước, mấy phần lười biếng.

Tiêu Mộng Mộng lắc đầu lấy lại ý thức, khi thấy Giang Dập Huân đi đến trước mặt cô, mặt của cô nóng như lửa đốt.

“ Cái đó.....” Cô hết sức nuốt ngụm nước miếng, nói một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

“ Cô là đến làm phục vụ?” Giang Dập Huân hai tay chống lên tường, khóa chặt Tiêu Mộng Mộng ở giữa, đầu hơi cúi, thanh âm cực kì mê hoặc

10. Chương 10: Ác Quỷ

“ A.....a! A?” Tiêu Mộng Mộng a lên mấy tiếng mới phản ứng, nháy mắt nổi câu “ Anh thì có”

Đừng cho rằng anh là thần tượng của mình mà có thể sỉ nhục cô, cô nhưng rất tự trọng nha!

“ Không phải là phục vụ, sao lại tự tiện đi vào?” Anh nhếch mày, giọng nói mê hoặc

“ Tôi tôi tôi” Tiêu Mộng Mộng lắp bắp nói không ra lời

“ Mà.....còn chọn đúng lúc tôi tắm!” Giang Dập Huân tiếp tục tố cáo

“ Tôi tôi tôi.....” Tiêu Mộng Mộng “ tôi” nửa ngày, lúng túng cúi đầu, “ Xin lỗi.....tôi sai rồi!”

Cô xác thực là không đúng, cô không nên chưa hỏi ý kiến của người khác đã tự tiện vào phòng, đây là văn hóa hành xử tối thiểu nhất, cô cũng không biết là như thế nào, mơ mơ hồ hồ ngây ngô đẩy cửa đi vào.

“ Không sao”, Giang Dập Huân gạt bỏ, “ Chỉ cần cô phục vụ tốt có thể làm tôi hài lòng”

“.....” Cả nửa ngày anh ta vẫn nghĩ cô là phục vụ.

Tiêu Mộng Mộng hít một hơi sâu, nghiêm túc nói “ Xin chào! Tôi tên Tiêu Mộng Mộng, tôi là đảm nhiệm chức vụ trợ lý của mấy người, không phải là phục vụ, nếu như anh bây giờ rất cần phục vụ, tôi có thể giúp anh gọi điện!”

Tiêu Mộng Mộng đau lòng khôn xiết.

Khi nằm mơ, cô đều là giúp Giang Dập Huân làm cơm, làm thức ăn, chưa từng nghĩ đến phải làm phục vụ cho anh!

“ Cái đó.....nhiều lời rồi!” Biểu tình của Tiêu Mộng Mộng càng nghiêm túc “ Với tư cách là Thiên Vương Cự Tinh nổi tiếng vang dội, anh vẫn là yêu quý bản thân, cẩn thận mắc bệnh gì đó, nghiêm trọng nhất là bệnh AIDS, bệnh AIDS đến bây giờ vẫn chưa có thuốc chữa khỏi, còn có.....”

Khóe miệng Giang Dập Huân nhếch lên.

Đây chính là Tiêu Mộng Mộng.

Khi bá phụ Tiêu nhờ anh chăm sóc cô, không có nói cô.....ách.....rất đáng yêu nha!

“ Dừng lại!” Giang Dập Huân dùng tay ra hiệu ngừng lại, “ Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi đối với những thứ đo không có hứng thú, tôi chỉ đối với.....”

Anh phủ phục, cái mũi nhọn dường như đặt xuống gần mũi cô, “ Tôi chỉ đối với.....cô.....có hứng thú”

Tiêu Mộng Mộng bị kinh hoàng.

Cô là thích Giang Dập Huân, nhưng thích của cô đối với Giang Dập Huân, giống như yêu thích sủng vật, cô chỉ thích Giang Dập Huân trên sân khấu, Giang Dập Huân khi đó như một hào quang sáng ngời, cao cao tại thượng, không gì sánh bằng, dù cho có trong hàng ngàn hàng vạn biển người, cũng có thể trong nháy mắt phát hiện ra anh ấy, bất kỳ người nào đứng cạnh anh ấy cũng trở thành cái nền (làm nền) nhỏ bé

Bốn thành viên khác của KING, cho dù sự xuất hiện người nào cũng làm cho người ta hết chói tai, nhưng khi đứng cùng anh ấy, cũng bị hào quang anh ấy hấp dẫn, Tiêu Mộng Mộng đã từng thấy qua những người nổi tiếng, soái ca mỹ nữ bên cạnh vô số, lại chưa từng gặp qua người nào đẹp ngang bằng Giang Dập Huân.

Cái đẹp của Giang Dập Huân, không phân biệt nam nữ, không phân biệt già trẻ, không phân biệt trong hay ngoài nước, chỉ gặp qua anh ấy, tuyệt đối trong chốc lát muốn chết.

Đó mới là Giang Dập Huân!

Giang Dập Huân trong tâm của Tiêu Mộng Mộng tuyệt đối không phải đáng vẻ trước mắt!

Anh trước mắt, mặc dù ngoại hình vẫn như một thiên thần, cười lên lại giống như ác quỷ!

Đúng!

Ác quỷ!

Ác quỷ cho cô một loại cảm giác rất quen thuộc

11. Chương 11: Hảo Ngụy Hiểm

Trước đây làm sao cô không có cảm thấy, Giang Dập Huân có một loại cảm giác làm cô cảm thấy rất quen thuộc chứ?

Còn làm cho cô cảm thấy cảm giác vừa quen thuộc vừa bất an!

Tiêu Mộng Mộng thích Giang Dập Huân rất lâu rất lâu rồi, nhưng, khi Giang Dập Huân bằng xương bằng thịt đứng trước mặt cô, cô cảm thấy nam thần (thần tượng nam) trong tim cô tan vỡ.

Anh ta và nam thần trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau.

Anh trong tâm cô, nên giống Minh Thiếu Vũ, cao quý, nho nhã, thân sĩ (chỉ những người quan trọng), ngọn lửa sáng giữa nhân gian, chứ không phải giống như hiện tại, miệng hỏi cô có phải làm phục vụ không!

Thật sự làm cho cô quá thất vọng!

“ Xin lỗi, mời tránh ra một chút, tôi phải trở về phòng.” Hứng thú của Tiêu Mộng Mộng bay mất tiêu rồi.

Hóa ra không chỉ truyện trẻ con là lừa người, thần tượng cũng sẽ lừa người!

“ Muốn đi?” Anh cong môi, con ngươi phân biệt trắng đen như cười như không, Tiêu Mộng Mộng lại ở trong nét mặt cười của anh giật mình.

Nét mặt cười này.....làm sao.....làm sao.....quen thuộc như vậy?

Nụ cười của Giang Dập Huân trên sân khấu là hoàn mỹ không có điểm gì để chê, như ánh mặt trời chói lóa, xán lạn, giống như cây thuốc phiện mê hoặc lòng người, có thể đồng thời làm cho đôi mắt và linh hồn của con người chết lặng trên người anh, hận không thể chết trước mặt anh, vì anh đi cướp giật làm hại đất nước cũng không tiếc.

Nhưng Giang Dập Huân hiện tại, lại chỉ làm cho cô sợ hãi.

Rất đáng sợ a!

Cô cảm thấy sau lưng lạnh toát, não chấn động, có loại cảm giác bị người khác tính kế!

Cô, đây rốt cuộc là làm sao vậy?

“ Anh.....Anh muốn như thế nào?” Tiêu Mộng Mộng cố gắng chấn tĩnh, nhưng thân thể đã bán đứng cô, cô lùi về sau mấy bước, va mạnh vào tường, không còn đường lui.

“ Chúng ta nói chuyện một lát đi!” Giang Dập Huân tiến lại gần, nâng cánh tay, chống lên trên tường, đặt cô ở giữa hai tay anh.

“ Tôi cảnh cáo anh, anh thức thời liền cách xa tôi một chút! Anh dám chạm vào tôi, thì nửa đời sau của anh đừng hòng ra khỏi tù!” Tiêu Mộng Mộng tuyệt đối không phải nói phóng đại, cha cô là cảnh sát cao cấp, cục cảnh sát tương đương với ngôi nhà thứ hai của mình.

“ Lộn xộn đủ chưa? Là cô tự mình mở cửa! Nhưng, nếu cô muốn báo cảnh sát, trực tiếp gọi cho tôi là được rồi.” Khóe miệng Giang Dập Huân nhếch lên, thò tay lấy giấy chứng nhận đưa lên phía trước mắt cô lắc lư Tiêu Mộng Mộng lườm, nháy mắt liền rối loạn !

Giấy chứng nhận sĩ quan cảnh sát!

Anh mặc nhiên là sĩ quan đặc biệt của cảnh giới!

Cái quái gì chứ!

Anh!

Thiên Vương Cự Tinh châu Á!

Là sĩ quan đặc biệt!

Anh lấy cái gì đấu với những kẻ xấu?

Mỹ nam kế sao?

Nhân sinh quan của Tiêu Mộng Mộng một khắc hoàn toàn bị lật đổ!

Tiêu Mộng Mộng cố gắng chấn tĩnh, mãi mới bình phục được, bình tĩnh nói : “ Đã là sĩ quan cấp cao, càng không thể phạm pháp, tôi thừa nhận tôi tự tiện vào phòng anh là không đúng, nhưng tôi đã xin lỗi anh rồi, anh không thể cưỡng ép tôi làm bất kì việc gì tôi không thích!”

“ Cô thật không nên?” Giang Dập Huân hơi nhăn mày

Mặc dù nhìn bộ dáng nhăn mày của anh cũng đẹp muốn chết, Tiêu Mộng Mộng vẫn rất kiên quyết cúi đầu, “ Tôi chính là đơn thuần thích anh, sùng bái anh, với tôi chưa từng có ý nghĩa không yên phận khác!”

“ Vậy bây giờ cô còn thích tôi không?” Giang Dập Huân nhàn rãi, để hai tay lên hai vai của Tiêu Mộng Mộng.

Tiêu Mộng Mộng lưỡng lự.

Nếu cô nói, cô bây giờ không những không thích anh, thậm chí còn rất ghét anh, sẽ không bị anh ngay lập tức chặt tay chân chứ

12. Chương 12: Thế Thì Còn Gì Nữa?

“ Nói thật” Con người rõ ràng đen tối của anh, nháy mắt biến thành đôi mắt sắc bén của chim ưng, sâu không đáy, dường như tùy lúc trở thành con dã thú mất khống chế.

“ Không thích nữa!” Tiêu Mộng Mộng hét to lên

Trước đây mắt cô bị mù, mới thích loại hoàng tử thối nát như anh, con rùa vương bát đần chỉ biết nghĩ đến nữ nhân!

“ A!” Giang Dập Huân cười nhẹ, khoan thai đứng dậy, chạm vào áo tắm, tao nhã chỉnh lại “ Cô có thể đi rồi!”

Tiêu Mộng Mộng như nhận được đặc xá lớn, chạy một mạch ra khỏi phòng anh.

Giang Dập Huân hướng về âm thanh đóng cửa thật mạnh, ý cười bên môi càng đậm, trong đôi mắt long lanh có một loại giảo hoạt mưu mô lộ rõ.

Tiêu Mộng Mộng!

Cuối cùng cũng thoát khỏi cô rồi!

Hà hà!

Giang Dập Huân vút người lên giường, nụ cười bên môi có thể làm cho người ta lạc mất linh hồn

Thật không thể ngờ, lúc nhỏ tiểu nha đầu bi bi bô bô khi lớn lên, lại trông như thế này a!

Bố anh và bố của Tiêu Mộng Mộng là huynh đệ kết nghĩa, nhớ khi đó, cô chỉ có 5, 6 tuổi, cô và ba mẹ cô thường đến nhà anh ăn cơm, anh hơn cô 2 tuổi, hai người gần như là oan gia, gặp nhau là cẩu, véo...giống như hai con gà con đánh nhau.

Sau đó, cô và ông nội đi ra nước ngoài, hai người không còn liên hệ, năm ngoái cô mới về.

Ba mẹ anh và ba mẹ cô muốn bọn họ trở thành một đôi, nói chuyện với cô, cô liền nổi giận, đi ra khỏi nhà.

Mà anh đương nhiên cũng không thích cô, bây giờ đều là tự do yêu đương, hôn nhân ai còn do cha mẹ sắp đặt, hướng hồ, Tiêu Mộng Mộng khi nhỏ, à, không, khi đó vẫn gọi cô là Tiêu Ấu Ấu, Mộng Mộng là tên mẹ (tên đặt khi mới đẻ) mà mẹ cô đặt cho, sau đó thì không dùng nữa, đoán chừng là không muốn cho người ta biết cô là đại tiểu thư Tiêu gia Tiêu Ấu Ấu, mới dùng cái tên Tiêu Mộng Mộng này.

Tiêu Ấu Ấu khi nhỏ không có ai thích, vừa hung hãn vừa đánh đá, một tiểu ma nữ ỷ lại được nuông chiều mà kiêu ngạo, có quỷ mới thích cô ta.

Sau đó, cha mẹ cô rất vui mừng báo cho anh một tin tức vô cùng kinh ngạc ——cô thích Giang Dập Huân.

Mà anh..... anh vốn tên Giang Dật Phàm, rất yêu thích ca hát nhảy múa, khi ra mắt làng giải trí, để che giấu thân phận chủ nhân tập đoàn nhà họ Giang, đổi tiền thành Giang Dập Huân.

Tiêu Mộng Mộng lại thích anh!

Thế thì còn gì nữa?

Cô mặc dù thích anh, nhưng anh không có thích cô a!

Nếu vì cô thích anh, bọn họ sẽ bị hai bên gia đình ra sức ép buộc, anh chẳng phải bị thiệt thòi rồi?

Nên, anh cố ý gửi giấy thông báo nhập học của học viện Tinh Hải đến cho cô, cố ý bảo Minh Thiếu Vũ tiếp cận cô, cô ý mang cô vào biệt thự Tinh Hải, sau đó.....lại cố ý giả bộ không đứng đắn, làm cô ghét anh!

Nên, bây giờ, mục đích của anh đã đạt được rồi!

Tiêu Mộng Mộng hiện tại rất ghét Giang Dập Huân, tuyệt đối không muốn kết hôn với anh nữa, hà hà !!

Mà anh, đáp ứng với bá phụ Tiêu sẽ chăm sóc cho cô cũng làm xong rồi!

Anh cho cô vào học viện Tinh Hải, lại cho ở tại biệt thự Tinh Hải của anh, trong mắt anh đã là cực hạn rồi, anh đích thân chăm sóc cô, tuyệt đối không để cô nhận bất kì oan ức là được rồi ! ! !

Mặc dù anh không thích cô, nhưng vì tình nghĩa giữa bố mẹ anh và bố mẹ cô đã đến mức vô cùng sâu đậm, vì giao tình giữa hai nhà, anh cũng nên chăm sóc tốt cô.

Thế là, Tiêu Mộng Mộng đáng thương bị nam thần trong mơ của mình lừa gạt rồi, sau khi trở về phòng, nước mắt đau thương rơi lã chã, mộng đẹp vỡ tan rồi

13. Chương 13: Không Có Ý Tốt

Cô thu dọn hết tất cả áp-phích, CD, tạp chí, báo ngày trước toàn bộ vứt ra ngoài, mỗi trang lấy kéo cắt tan tành, sau đó tức giận ném vào trong thùng rác.

Sau này không thèm thích cái loại hỗn đản đó nữa!

Tuyệt không thích nữa!

Mặc dù không thích Giang Dập Huân nữa, nhưng cô vẫn thích biệt thự Tinh Hải, rất quý Minh Thiếu Vũ, rất thích KING, nên, Tiêu Mộng Mộng suy nghĩ rất lâu, quyết định tiếp tục ở lại đây.

Vẫn tốt, 5 người của KING, chỉ có Minh Thiếu Vũ làm việc và nghỉ ngơi có quy tắc, mỗi ngày cùng cậu ấy lên lớp, tan học, ăn cơm, về biệt thự nghỉ ngơi, 4 thành viên khác xuất thần nhập quỷ, cô chắc gặp không được.

Khi Minh Thiếu Vũ và cô trò chuyện, cô mới biết, 4 người họ đều là người thừa kế tập đoàn lớn, ngoài lên lớp, còn phải giám sát và kinh doanh sự nghiệp gia đình, nên thời gian giới hạn ít khi lên lớp.

Mà ban đầu KING giải tán, cũng là vì gia đình chỉ cho thời gian một năm được tự do thích làm gì thì làm, sau đó họ phải vì gia tộc của mình nỗ lực, vì đó là trách nhiệm không thể gạt bỏ của họ, mà trên Minh Thiếu Vũ có anh trai nên mới may mắn thoát khỏi kiếp nạn này.

Tổng hợp lại mà nói, cuộc sống của Tiêu Mộng Mộng ở học viện Tinh Hải là vô cùng mãn nguyện, làm việc và nghỉ ngơi có quy tắc, có một vị thiên sứ thường xuyên quan tâm chăm sóc, quan trọng nhất là, cô không cần đi làm thêm kiếm tiền trang trải cuộc sống, vì Minh Thiếu Vũ cho cô một cái thẻ ngân hàng, tùy ý dùng, nói là tiền lương của cô, còn bảo cô có thể mua sắm thêm đồ cần dùng trong biệt thự cho họ.

Tiêu Mộng Mộng không nén nổi than thở, không biết cái chức vụ trợ lý này khi nào trở nên tốt như vậy, hèn chi trước đây cô mơ đều là làm trợ lý của KING!

Sau khi cô rời khỏi nhà, cuộc sống vô cùng yên bình hạnh phúc, mà cái loại của sống an bình hạnh phúc này của cô, đều là nhờ vào chuyển thân của hai cô gái xinh đẹp.

Hai người con gái đó, một người tên Thu Hải Đường, một người tên Thành Duyệt Duyệt, khi họ đến biệt thự Tinh Hải, chỉ một mình Tiêu Mộng Mộng ở, nguyên là Tiêu Mộng Mộng không muốn họ vào, vì Minh Thiếu Vũ nói này không hoan nghênh người ngoài tiến vào, nhưng Thu Hải Đường nói cô là biểu muội của Dương Tuyết Không, biểu muội ruột bên nhà cô (cô đây là trong cô, chú) mà Dương Tuyết Không là một trong những thành viên của KING, Tiêu Mộng Mộng nghĩ, cô nếu không mở cửa cho biểu muội của chủ nhà thì không lịch sự, nên cho họ vào.

Cuộc sống hạnh phúc của Tiêu Mộng Mộng, là ngay vào thời khắc để hai cô gái xinh đẹp đó vào nhà!

Lần thăm hỏi này của họ, không có ý tốt!

Thu Hải Đường là biểu muội của Dương Tuyết Không, mà Thành Duyệt Duyệt lại là biểu muội của Thu Hải Đường, hai người ở trước mặt các thành viên King vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời, ra dáng con gái nhà danh môn, hiền thực nết na, nhưng Giang Dập Huân và Minh Thiếu Vũ đối với bọn họ lại không có cảm giác, vẫn chẳng có tiến triển gì, chỉ là vì cùng Dương Tuyết Không có quan hệ, yêu nhau yêu cả đường đi, đối với hai cô khách khí hơn mà thôi, đây là điều mà họ rất lo lắng.

Khi Tiêu Mộng Mộng chưa xuất hiện cũng chỉ có thể mà thôi, nhưng tốt xấu gì họ cũng là người duy nhất có thể được tiếp xúc gần với năm thiếu gia Hải Tinh, giúp các cô trước mặt bạn bè vừa hãnh diện vừa kiêu ngạo.

Sự xuất hiện của Tiêu Mộng Mộng làm cho bọn họ bất an!

Trước đây Thu Hải Đường cầu xin Dương Tuyết Không rất nhiều lần, cho cô và Thành Duyệt Duyệt vào sống ở căn phòng trống đó, nhưng Dương Tuyết Không đều không đáp ứng, lấy đủ mọi lí do cự tuyệt

14. Chương 14: Người Đáng Ghét

Không ngờ, mấy ngày trước, KING lại đi trang trí căn phòng trống đó, bày trí giống như một gian phòng công chúa hoa lệ, làm các cô âm thầm mơ tưởng, đi tới đi lui, có phải KING đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn họ dọn vào sống?

Suy cho cùng trong học viện, có thể cùng bọn họ nói chuyện chỉ có hai người các cô mà thôi.

Nhưng làm tâm họ vỡ tan, người vào sống ở đó không phải các cô, mà là nữ sinh bình dân Tiêu Mộng Mộng không rõ từ đâu đến, trông chả ra sao cả!

Bọn họ ghen tị mấy ngày liền, cuối cùng kìm chế không được, bàn bạc ra một kế hoạch thâm hiểm, dự định làm cho Tiêu Mộng Mộng lập tức cuốn gói khỏi biệt thự, cho cô ta vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên làm người!

Thu Hải Đường và Thành Duyệt Duyệt ngồi ở phòng khách, tỏ ra lịch sự, Tiêu Mộng Mộng vào nhà bếp rót cho họ hai cốc nước hoa quả. Thu Hải Đường và Thành Duyệt Duyệt thấy Tiêu Mộng Mộng cư xử rất tự nhiên, giống như chủ nhân, mà còn đặc biệt tỏ ra các cô là khách, rất không cao hứng, nhưng trên mặt lại không để lộ ra, Tiêu Mộng Mộng miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh bọn họ, liên tục bắt chệp hỏi cô với Giang Dập Huân, Minh Thiếu Vũ, và mấy người kia có quan hệ gì.

Tiêu Mộng Mộng bị bọn họ hỏi liên tục, không còn cách nào, chỉ kể lại một cách ngắn gọn lần cô với Minh Thiếu Vũ quen nhau.

Khi Thu Hải Đường và Thành Duyệt Duyệt làm rõ ràng Tiêu Mộng Mộng với Minh Thiếu Vũ là tình cờ, vốn dĩ chẳng có bất kỳ quan hệ gì, mà là thương hại hoàn cảnh bản cùng của cô ta, mới thờ ơ nhẹ nhõm.

Lại quần Tiêu Mộng Mộng nói chuyện một lát nữa, thấy Tiêu Mộng Mộng đối với Giang Dập Huân và Minh Thiếu Vũ không có hiểu biết gì, hai người Thu Hải Đường mới mỉm cười mãn nguyện ra về, ngay một khác Tiêu Mộng Mộng đóng cửa, nét mặt tươi cười dịu dàng của bọn họ cùng lúc biến mất, hai mắt nhìn nhau, coi Tiêu Mộng Mộng không đáng được như thế.

“Thật không biết cái nữ nhân đó có phẩm vị gì để người khác thích, cậu xem quần áo cô ta mặc trên người, đơn giản đến mức mình buồn nôn.” Thu Hải Đường trên mặt đều là đồ kỵ, ghen ghét.

“Chính là, mình cầu Vũ rất lâu, cũng không được đến đây sống, dựa vào cái gì con nha đầu không rõ lai lịch có thể, thật tức chết người mà!” Ghen ghét của Thành Duyệt Duyệt so với Thu Hải Đường vẫn kém hơn một chút.

“Nhưng.....mình đã nghĩ ra cách rồi!” Ý cười trên môi Thu Hải Đường càng đậm, từ trong túi áp lấy ra một sợi dây chuyền hình hoa tuyết.

“A, đây là dây chuyền mà Tuyết Không thích nhất! Hải Đường, cậu thật lợi hại!” Thành Duyệt Duyệt nhếch miệng cười, đoạt lấy sợi dây chuyền từ trong tay Thu Hải Đường, nâng niu đặt trên tay “Đây là bảo bối của Dương Tuyết Không, bình thường ngay cả chạm cũng không cho chúng ta chạm vào, nếu anh ấy biết dây chuyền bị Tiêu Mộng Mộng trộm đi nhất định sẽ đuổi cổ ta ra khỏi biệt thự!”

“Không sai, cho nên, tiếp theo, chúng ta cần tiến hành theo kế hoạch, chúng mình sẽ như thế này.....như thế này.....” Thu Hải Đường thì thầm bên tai Thành Duyệt Duyệt, sau khi nói xong, cả hai cùng vui sướng cười lớn, dường như đã nhìn thấy cảnh Tiêu Mộng Mộng bị đuổi ra khỏi biệt thự, học sinh học viện Tinh Hải đều khinh thường cô ta, muốn đổ nước bẩn, vứt rác rưởi lên người cô ta, giống như một phạm nhân bị diễu hành trên phố.

Tiêu Mộng Mộng hoàn toàn không có cảnh giác với bộ mặt ác quỷ của Thu Hải Đường và Thành Duyệt Duyệt, mặc dù cô không thích bọn họ lắm, nhưng chỉ là đơn thuần không thích mùi nước hoa trên người họ mà thôi, mà không nhìn ra hai nữ sinh xinh đẹp như hoa này, tâm địa đối với cô vô cùng đen tối, , càng không nghĩ tới, Thu Hải Đường nhân lúc cô đi xuống phòng bếp lấy nước hoa quả cho bọn họ, chạy lên phòng Dương Tuyết Không, trộm đi sợi dây chuyền mà Dương Tuyết Không trân trọng, muốn đổ vạ cho cô

15. Chương 15: Dây Chuyền Không Thấy Nữa!

Sau khi hai người Thu Hải Đường đi, Tiêu Mộng Mộng tắm xong, nhảy lên giường bật nhạc rồi làm bài tập, sau khi làm xong bài tập, cô ngồi chơi game một lát, không biết khi nào mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đánh răng rửa mặt xong thì ra ngoài, cơm sáng đã được bày biện sẵn, lúc nào cũng chỉ có Minh Thiếu Vũ với Dương Tuyết Không ở đó, Tiêu Mộng Mộng vui vẻ nói “ Chào buổi sáng!”, ngồi xuống đối diện bọn họ ăn sáng.

Ăn xong, sắp xếp đồ đạc chuẩn bị lên lớp, Dương Tuyết Không từ phòng anh ta đi ra, giữ chặt lấy tay cô, “ Mộng Mộng, cô có vào phòng tôi không?”

“ Không có a” Tiêu Mộng Mộng kì quái nhìn anh, “ Sao vậy?”

“ Tuyết Không, làm sao vậy?” Minh Thiếu Vũ cũng qua đó hỏi, vì sắc mặt của Dương Tuyết Không bây giờ cực kì khó nhìn.

“ Dây chuyền hoa tuyết của tôi không thấy nữa.” Quai hàm của Dương Tuyết Không co rút

“ Có phải quên đặt ở chỗ nào rồi không?” Minh Thiếu Vũ cũng có chút khẩn trương, anh biết sợi dây chuyền đó đối với Dương Tuyết Không vô cùng quan trọng, nó (dây chuyền) ngàn vạn lần không thể mất được!

“ Sẽ không quên” Dương Tuyết Không nói chắc như đinh đóng cột, “ Hôm qua sau khi tôi thể dục xong toàn thân đều là mồ hôi, trước khi tắm đặt nó ở đầu giường, sau đó không có đeo nữa, sáng sớm nay không thấy nữa!”

“ Tôi chưa từng vào phòng anh, càng không có cầm qua dây chuyền của anh, tôi tuyệt đối sẽ không đi trộm đồ !” Tiêu Mộng Mộng rất căng thẳng nhìn Dương Tuyết Không.

Anh ta không nên cho rằng sợi dây chuyền đó là do cô trộm nha?

Nhưng có bao nhiêu cái miệng cũng không thể nói rõ ràng!

Ánh mắt Dương Tuyết Không phức tạp nhìn Tiêu Mộng Mộng.

Anh cũng tin tưởng cô, vì anh biết thân phận thật sự của Tiêu Mộng Mộng, chỉ là Giang Dập Huân từng cảnh cáo anh, không cho phép nói ra, Giang Dập Huân sợ Tiêu Mộng Mộng biết sự thật là ba mẹ cô nhờ 5 người bọn họ chăm sóc cô, sẽ lại bỏ nhà đi lần nữa, nên luôn giấu cô.

Phụ thân của 5 người bọn họ và phụ thân của Tiêu Mộng Mộng là huynh đệ kết nghĩa, luận theo thân phận, bọn họ phải gọi phụ thân của Tiêu Mộng Mộng là nhị bá, mà anh trai của Tiêu Mộng Mộng cũng là anh em kết nghĩa của bọn họ, cảm tình sâu đậm, mà Tiêu Mộng Mộng vì từ nhỏ cùng ông ở nước ngoài, mới không quen bọn họ, nếu không thì, bọn họ cũng nhất định là thanh mai trúc mã tình cảm sâu đậm của nhau.

Nhưng.....mặc dù phụ thân của mấy người có giao tình, bọn họ lại chẳng có bất cứ giao tình gì cả, mấy người nguyện ý chăm sóc cô, đều là nhiệm vụ mà phụ thân cô giao phó, cô từ nhỏ đến lớn sống ở nước ngoài, tính cách cô ra sao, có thói xấu nào không, có bị mắc bệnh gì không, ai cũng không biết!

Cái biệt thự này chỉ có 5 người bọn họ mới được vào ở, khẳng định là không phải bọn họ trộm, không phải Tiêu Mộng Mộng còn có thể là ai?

Tiêu Mộng Mộng thấy Dương Tuyết Không dùng ánh mắt đó nhìn cô, tức khắc có chút hoảng sợ!

Quả thật, sáu người bọn họ là bèo nước tương phùng, ai cũng không hiểu ai, cô ù ù cạc cạc đến đây sống, bây giờ Dương Tuyết Không mất đồ, không nghi ngờ cô thì có thể hoài nghi ai?

Nhưng, cô kì thực không có trộm đồ a!

Từ nhỏ cô được gia đình giáo dục rất nghiêm khắc, đừng nói cô cái gì cũng không thiếu, cứ coi như cô đói chết khát chết vì khổ, cũng tuyệt đối sẽ không đi trộm một phân tiền của người khác.

“ Tôi thực sự chưa từng vào phòng anh, càng không có trộm đồ của anh!” Tiêu Mộng Mộng rất oan ức, có loại cảm giác trăm miệng cũng không thể nói rõ ràng.

“ Đừng lo lắng, Tuyết Không không nói cậu trộm a!” Minh Thiếu Vũ khẩn trương an ủi cô.

“ Đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi!” Tinh quang trong đầu Tiêu Mộng Mộng đột nhiên xuất hiện, “ Tối qua, có hai người con gái đến đây.....”

“ Bọn họ là ai?” Minh Thiếu Vũ vội hỏi.

16. Chương 16: Tôi Phải Chuyển Đi!

Anh tin Tiêu Mộng Mộng sẽ không trộm đồ của Tuyết Không, nên hai người con gái đó là mấu chốt.

“ Bọn họ một người tên Thu Hải Đường, còn người kia hình như tên.....tên.....” Tiêu Mộng Mộng nghĩ mãi, cô đối với bọn họ không thân thiết gì nên không có để tâm, vì vậy quên tên của Thanh Duyệt Duyệt, “ Tôi bây giờ nghĩ không ra....”

“ Thanh Duyệt Duyệt?” Minh Thiếu Vũ hỏi thăm dò

Thu Hải Đường và Thanh Duyệt Duyệt như hình với bóng không rời.

“ Đúng đúng đúng! Chính là Thanh Duyệt Duyệt!” Tiêu Mộng Mộng ra sức gật đầu.

“ Cô có biết cô đang nói gì không?” Sắc mặt của Dương Tuyết Không so với ban nãy càng lạnh hơn.

“ Làm sao?” Tiêu Mộng Mộng không hiểu sao cả, nhìn anh ta

Cô nói sai cái gì ư?

“ Cô biết Thu Hải Đường là ai không?” Ánh mắt của Dương Tuyết Không lạnh lùng nhìn cô.

“ Là ai?” Mu quang của Tiêu Mộng Mộng nháy mắt mơ hồ, chợt nhớ đến lời giới thiệu bản thân của Thu Hải Đường hôm qua, chỉ muốn cốc vào đầu mình một cái, “ Cô ta là biểu muội của anh!”

Dương Tuyết Không vẫn lạnh lùng nhìn cô.

Tiêu Mộng Mộng cũng có chút phát cáu rồi, “ Nên.....ý của anh là, biểu muội của anh khẳng định sẽ không trộm đồ của anh, nên dây chuyền của anh nhất định là do tôi trộm, đúng không?”

Dương Tuyết Không liếc mắt nhìn cô, chầm chậm nói “ Tôi nghĩ, có lẽ là cô không cẩn thận cầm nhầm đồ, chỉ cần trước khi tôi quay lại có thể thấy được sợi dây chuyền đó, tôi sẽ coi như là chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Sau khi nói xong, anh quay đầu liền đi, Tiêu Mộng Mộng nhanh chân chạy mấy bước chắn trước người anh ta, ánh mắt trong trẻo nhìn anh, “ Tuyết Không học trưởng, cảm ơn sự khoan dung của anh, nhưng tôi xác định rõ cho anh biết, tôi không cần! Anh bây giờ có thể báo cảnh sát, báo cảnh sát đến đây xử lí việc này, hoặc là tôi giúp anh báo cảnh sát!”

Tiêu Mộng Mộng lấy điện thoại ra, bị Dương Tuyết Không giật lấy, chau mày nhìn cô, “ Không cần, việc của chúng tôi không muốn cảnh sát can thiệp”

Dương Tuyết Không ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Phụ thân của Tiêu Mộng Mộng giống như một vị thần trong giới cảnh sát, Tiêu gia trong giới cảnh sát nói một không ai dám nói hai, cục cảnh sát chẳng khác nào nhà của Tiêu Mộng Mộng, cảnh sát có thể tra ra cái gì?

Tiêu Mộng Mộng cảm giác như ngực bị tắc nghẽn.

Cô mặc dù không biết lai lịch thân phận của bọn Giang Dập Huân, Minh Thiếu Vũ, nhưng cô biết, thân phận địa vị của bọn họ đều không đơn giản, phải giấu đi danh tính vào đây học, che giấu bản thân, khẳng định là không muốn cảnh sát vào biệt thự này điều tra, cô thông cảm ấy người, nhưng, không tìm cảnh sát đến điều tra, lẽ nào cô không làm gì lại bị vu oan sao?

Cắn chặt môi, trong lòng cô vô cùng buồn bã.

“ Mộng Mộng, cậu đừng buồn, có lẽ Tuyết Không quên để ở đâu thôi, nói không chừng tìm một lát nữa là thấy ngay.” Minh Thiếu Vũ đi qua vỗ vai, “ Chúng ta trước lên lớp đã, sắp muộn giờ rồi!”

Bây giờ cũng chỉ có thể như thế thôi, Tiêu Mộng Mộng chạy đi lấy sách vở, trong tâm không cam lòng đi ra ngoài.

Cô cũng nghĩ không ra dây chuyền của Dương Tuyết Không lại vô cớ bị mất, nói hai người Thu Hải Đường cầm, bản thân cô cũng thấy vô lí.

Thu Hải Đường có lý do gì trộm đi dây chuyền của anh trai mình chứ?

Cô gái có tâm địa trong sáng như thủy tinh giống Tiêu Mộng Mộng như thế này, làm sao nhìn ra được lòng dạ ác quỷ của Thu Hải Đường?

Trên lớp, cô nghe giảng mặc dù rất chăm chú, nhưng tâm lại vô cùng nặng nề.

Sau khi tan học, cô quay về biệt thự, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình!

Cô phải chuyển đi rồi ! ! !

17. Chương 17: Từng Là Nam Thần, Giờ Là Ác Ma

Cô luôn đơn giản, tâm tư đơn thuần vô khuyết, do yêu mến dành cho Giang Dập Huân, đầu óc nhất thời có vấn đề mới đồng ý vào đây sống, cô chưa từng nghĩ đến những phiền phức sẽ xảy ra, cố nhiên bị người ta coi là kẻ trộm, cô không có cách nào chấp nhận sự sỉ nhục này, chỉ cần cô còn ở đây, những phiền phức như thế, sau này khẳng định vẫn sẽ có, nên cô chỉ có thể chuyển đi.

Trên thực tế, cô cũng chẳng có đồ đạc gì nhiều để thu gọn, chỉ có mấy bộ quần áo, mấy quyển sách, sắp xếp gọn gàng để vào trong ba lô của mình, cô xách ba lô ra cửa. Đi trên hành lang nghĩ một lát, cô gõ cửa phòng Giang Tuyết Không, bên trong có tiếng ma sát chạm nhau, Dương Tuyết Không mở cửa, tóc trên đầu vẫn còn hơi ướt, xem ra vừa mới tắm xong.

“ Học trưởng, tôi muốn chuyển đi, đồ đạc tôi đã thu dọn xong rồi, anh có cần kiểm tra không?” Tiêu Mộng Mộng mở ba lô, đưa đến trước mặt Dương Tuyết Không.

Dương Tuyết Không liếc mắt nhìn ba lô của cô, “ Không cần!”

Trong mắt anh ý tứ lộ ra rõ ràng —— Có kẻ ngốc nào đi trộm đồ xong, rồi để vào ba lô của mình đợi người khác đến kiểm tra không?

Tiêu Mộng Mộng thẳng thừng bị ý tứ lộ rõ trong mắt anh làm cho tức giận rồi, “ Học trưởng, tôi biết đồ mà anh yêu quý mất rồi, trong lòng hẳn rất buồn, nhưng mong anh hiểu cho tâm tình của tôi một chút, tôi vốn không có lấy đồ của anh, ánh mắt anh lại nhìn tôi như kẻ trộm cắp, hỏi xem tôi có cảm nhận như thế nào?”

Dương Tuyết Không lạnh lùng nhìn cô.

Trong nhà này chỉ có 6 người bọn họ, không phải cô ta trộm còn có thể là ai?

Ý của cô là Thu Hải Đường từng đến đây, cô nghi ngờ Thu Hải Đường, nhưng đây đối với Dương Tuyết Không mà nói, căn bản chính là vô căn cứ!

Anh và Thu Hải Đường cùng nhau lớn lên, Thu Hải Đường là cô gái dịu dàng, thông minh, là một tiểu thư danh môn, cô ấy sẽ trộm đồ của biểu ca mình sao?

Thật là quá tức cười!

Tiêu Mộng Mộng phát điên mất!

Miệng nói không nên lời!

“ Thôi đi, Anh thích thế nào thì như thế vậy, tôi không có lấy trộm, không có gì phải sợ, anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!” Tiêu Mộng Mộng đeo ba lô lên, quay người rời đi.

“ Mộng Mộng, cậu muốn đi đâu?” Minh Thiếu Vũ mở cửa ra, vô cùng kinh ngạc hỏi

“ Mình về nhà trọ ”, Tiêu Mộng Mộng gắt gỏng nói, “ Sau này mấy người mất đồ đều nói là tôi trộm đi!”

“ Chúng mình không có nói cậu trộm a!” Minh Thiếu Vũ nắm chặt tay cô, “ Mộng Mộng , cậu đừng tùy hứng, cậu một mình ra ngoài nguy hiểm lắm!”

“ Sống chung với mấy người còn nguy hiểm hơn, toàn thân tôi đều là rác bẩn, tôi chịu không được cái loại sỉ nhục này!” Tiêu Mộng Mộng bỏ tay Minh Thiếu Vũ ra, “ Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng mình không còn cách nào có thể tiếp tục sống ở đây được nữa!”

Tiêu Mộng Mộng đẩy Minh Thiếu Vũ ra, không quay đầu lại một mạch đi ra ngoài.

“ Tuyết Không, anh rốt cuộc đã nói những lời gì thế!” Minh Thiếu Vũ lo lắng, nhìn Dương Tuyết Không

Dương Tuyết Không mặt không biểu tình nhìn anh.

Có nói gì sao?

Dây chuyền rõ ràng là Tiêu Mộng Mộng trộm đi, nếu không phải cô là con gái của bá phụ Tiêu, anh sớm đã tìm người đánh cho cô không còn ra hình dạng gì rồi, còn có thể cho cô ở đây hung hăng càn quấy?

Tiêu Mộng Mộng hung hăng đi ra cửa lớn, “ bịch” đầu va vào một lồng ngực rắn chắc.

Tiêu Mộng Mộng gấp người xoa đi cái mũi đáng thương, OMG, lồng ngực này làm sao lại cứng như vậy?

Lần này lại là ai đây?

Nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, thiếu niên đang đứng trước mặt cô, ánh dương chói lòa, không một khuyết điểm, sắc môi hoàn mỹ, một đôi mắt đặc biệt hút hồn, như là thanh tuyến giữa núi sâu thẳm, tĩnh mịch, đôi môi anh đào, để lộ ra nét thanh cao, sang trọng, đó đã từng là nam thần của cô, giờ là ác quỷ Giang Dập Huân!

18. Chương 18: Ma Lực Của Anh

“ Va vào mũi đau rồi?” Giang Dập Huân cúi xuống, bỏ tay cô ra, giúp xoa cái mũi đau của cô

Độ cong cái mũi của cô rất hoàn mỹ, lúc này bị va có chút hồng , vành mắt cũng hồng lên, nước mắt chập chờn, bộ dáng đáng thương này trông giống con thỏ nhỏ rất đáng yêu, làm cho người ta thương yêu, ánh mắt Giang Dập Huân nhìn cô càng ngày càng ôn nhu.

Tiêu Mộng Mộng ngơ ngác nhìn anh.

Mặc dù biết người thiếu niên đối diện, vẻ ngoài như thiên sứ nhưng dưới diện mạo đó ẩn núp một linh hồn ác quỷ, cô vẫn là nhìn đến thất thần.

Anh thật là đẹp trai đến chết người, vô nhân đạo a!

Một người con trai làm sao có bộ dáng hoàn mỹ không điểm khuyết như thế này!

Làm sao có thể!

Tiêu Mộng Mộng càng nhìn càng tức, cắn phần nện vào ngực Giang Dập Huân, “ Nền chết đi!”

“ Làm sao vậy?” Anh nắm chặt lấy tay cô cười hỏi

Sức lực của cô chẳng khác nào gãi ngứa cho anh, căn bản không có đau.

“ Tuyệt Không học trưởng nghi ngờ tôi trộm dây chuyền của anh ta.” Tiêu Mộng Mộng chеп miệng nói

Mặc dù trước mặt là một con ác quỷ, nhưng trong lòng cô bây giờ vô cùng căm phẫn, nên vẫn nói cho anh ta nghe.

“ Nền.....cô muốn rời khỏi đây?” Giang Dập Huân liếc mắt nhìn ba lô phía sau cô

“ Ừ” Tiêu Mộng Mộng gật đầu, “ Tôi vốn không có trộm đồ của anh ta, nhưng ánh mắt anh ta nhìn tôi như kẻ trộm, tôi chịu không được.”

“ Như thế a” Anh lơ mờ nói, nắm chặt lấy tay cô, “ Đi theo tôi!”

Anh giựt lấy hành lý của Tiêu Mộng Mộng mang trở lại, gõ mạnh vào cửa phòng của Dương Tuyệt Không.

Dương Tuyệt Không ra mở cửa, thấy Tiêu Mộng Mộng quay lại, sững sờ trong giây lát.

“ Cậu hoài nghi cô ấy trộm dây chuyền của cậu?” Giang Dập Huân nhếch môi, cười như không cười.

Dương Tuyệt Không không có nói gì, nhưng nhìn kiểu đó, lộ ra là ngầm thừa nhận rồi.

“ Cô ấy sẽ không trộm dây chuyền của cậu, nhưng..... nếu cậu cho rằng đồ của cậu là cô ấy trộm, không bằng bảo là tôi lấy thì hơn!” Thanh âm của Giang Dập Huân rất ôn nhu, nhưng lại có loại ma lực làm người ta không thể kháng cự lại, ý cười trên môi anh càng đậm, có chút không chính phái, nhưng lại làm cho người khác tưởng như thật.

Tiêu Mộng Mộng si dại nhìn anh, người mà trong tim cô đã từng là nam thần hoàn mỹ nhất a!

Anh lúc này nắm chặt lấy tay cô, nói anh tin cô!

Tâm của Tiêu Mộng Mộng nháy mắt đập loạn, cả người như bị đốt cháy.

“ Dập.....” Ánh mắt của Dương Tuyệt Không phức tạp nhìn Giang Dập Huân.

“ Tuyệt Không, đừng để có lần nữa!” Thanh âm của anh vẫn dịu dàng mê người, không có chút ý vị cảnh cáo, nhưng lại làm cho người ta không thể kháng cự.

Con người Dương Tuyệt Không rũ xuống, “ Biết rồi!”

Cửa đóng lại “ bịch” một tiếng

“ Cốc cốc cốc” Giang Dập Huân rất nho nhã gõ cửa phòng Dương Tuyệt Không lần nữa.

“?” Dương Tuyệt Không mở cửa, dùng ánh mắt nghi vấn nhìn anh

“ Xin lỗi cô ấy!” Thanh âm của Giang Dập Huân rất thanh tao mê người.

“ Vì tôi tuyệt đối không có sai, cô ấy tuyệt đối không có trộm đồ của cậu, để tránh sau này khó xử, cậu vẫn nên nói lời xin lỗi.” Đôi mắt sâu thẳm, ý cười như có như không, rõ ràng bảo người ta xin lỗi, vẫn dùng ngữ khí ban ơn.

Làm cho Tiêu Mộng Mộng suýt rớt cả mắt, Dương Tuyệt Không cố nhiên rất nghe lời anh, sau một hồi trầm mặc, đôi mắt rũ xuống nhìn cô, dùng ngữ khí không thể lãnh nhạt hơn nói: “ Xin lỗi, tôi không nên nghi ngờ cô trộm đồ của tôi, cô tuyệt đối sẽ không trộm đồ của tôi, là tôi sai, mong cô ở lại!”

“ Bịch” một tiếng, cửa lại một lần nữa bị một lực rất mạnh đóng lại

19. Chương 19: Mỹ Nhân

Nhìn cánh cửa phía trước nhanh chóng đóng lại, Tiêu Mộng Mộng lần thứ N mơ hồ.

OMG!

Trên thế giới này còn có những thứ nằm ngoài khả năng suy đoán của cô!

Giang Dập Huân dẫn Tiêu Mộng Mộng đang trong trạng thái ngơ ngẩn quay về phòng của cô, ném ba lô của cô lên giường.

“ Hãy, anh làm cái gì thế?” Tiêu Mộng Mộng bừng tỉnh, đi lấy ba lô của mình, “Tôi vẫn là nên đi, tôi với mấy người chỉ là bèo nước tương phùng, các anh không tin tôi cũng là đương nhiên, mặc dù tôi thật sự đồ gì cũng chưa có lấy, tôi...”

Nghĩ lại hôm trước cùng với Giang Dập Huân ở cũng một phòng, Tiêu Mộng Mộng vô cùng khẩn trương, vô luận cho cô làm nhầm cái gì, mãi đến khi bị đôi tay của Giang Dập Huân khóa chặt, ấn vào tường.

“ Anh.....” Tiêu Mộng Mộng mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn anh.

“ Hử.....” Giang Dập Huân nhìn cô, đôi mắt ôn nhu đó đã hút hết toàn bộ không khí trong đại não của Tiêu Mộng Mộng, cô không dám thở nhìn anh.

“ Không có sự cho phép của tôi, cô không thể rời khỏi nơi này!” Giang Dập Huân tuyên bố

“ Vì sao chứ?” Tiêu Mộng Mộng nỗ lực lùi về sai, nhưng bất lực vì phía sau là tường, thực tại không có đường lui.

“ Vì.....” Giang Dập Huân nhếch môi, để lộ ra nụ cười ác ma, Tiêu Mộng Mộng lạnh rùng mình

“Vì cái gì?” Tiêu Mộng Mộng dè dặt hỏi

“ Vì.....cái này!” Giang Dập Huân rút điện thoại ngón tay nhẹ chạm vào màn hình vài lần, sau đó mang điện thoại đến trước mặt Tiêu Mộng Mộng.

“ A.....a.....a ! Anh làm sao lại có cái này!” Tiêu Mộng Mộng hét chói tai, đi cướp lấy điện thoại của Giang Dập Huân.

Trong điện thoại Giang Dập Huân vậy mà là một bức ảnh cô đang ngủ.

Đường cong hoàn mỹ của một thiếu nữ nằm trên chiếc giường xa hoa, mái tóc đen dài đặt trên gối, đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn với hàng lông mi cong vút, áo ngủ để lộ ra đường cong hoàn mỹ, với đôi chân thon thả thanh lịch, cần dễ thương có dễ thương, cần đẹp có đẹp.

Nói đi nói lại, đây là một bức tranh mỹ nhân ngủ mê người.

“ Cô nếu to gan chưa có sự cho phép đã rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi liền đưa bức ảnh này lên mạng.” Giang Dập Huân lợi dụng chiều cao hoàn hảo của mình không cho Tiêu Mộng Mộng lấy được điện thoại, Tiêu Mộng Mộng đáng thương bị tay của Giang Dập Huân khóa chặt nhảy lên nhảy xuống, ngay cả chạm vào điện thoại cũng không được.

“ Anh dám” Xác định bản thân không làm gì được, Tiêu Mộng Mộng không thèm lãng phí sức lực, hai tay bóp cổ của Giang Dập Huân, “ Anh dám chụp nhân lúc tôi đang ngủ, tôi bóp chết anh!”

Cô thật sự bóp rất mạnh, Giang Dập Huân xác thực cũng có chút cảm giác ngạt thở, nhưng anh vẫn cười rất mê người, thanh âm từ tốn nói, “ Cô ngoan ngoan nói bỏ tay ra khỏi cổ tôi, nếu không tôi liền đăng lên mạng.”

“” Tiêu Mộng Mộng nháy mắt bỏ tay ra khỏi cổ của Giang Dập Huân, con người nhìn lên chiếc điện thoại trên đỉnh đầu.

Giang Dập Huân mỉm cười, thu lại điện thoại, nhìn Tiêu Mộng Mộng phía dưới, khoe môi cong lên mang bao nhiêu lực hấp dẫn, “ GIRL, đừng thách thức với ác ma, nếu không thì tôi bảo đảm cô sẽ bị trừng phạt một mảnh vụn cũng không còn đâu!”

“ Anh là cái đồ hỗn đản” Tiêu Mộng Mộng rất muốn đấm anh, “ Anh làm sao có được bức ảnh này? Anh làm sao vào được phòng của tôi? Anh.....”

Giang Dập Huân bắt lấy tay của cô, con người cười như không cười, có thể hút hồn người, “ Tối qua tôi lên vào phòng của cô, lạng lẽ chụp!

20. Chương 20: Than Ôi

“” Việc vô liêm sỉ như thế này, anh ta làm sao có thể nói như lẽ đương nhiên?

Tiêu Mộng Mộng hoài nghi da mặt của Giang Dập Huân rốt cuộc là dày đến cỡ nào, lại có một nhận thức mới mẻ như thế!

“ Tôi nhớ là.....đã khóa cửa rồi mà!” Tiêu Mộng Mộng ý thức muộn màng

Ở cùng với 5 nam sinh, cô làm sao lại không khóa cửa!

“ Tôi từ cửa sổ đi vào.” Ngữ khí tùy ý của tên con trai nào đó.

Thực ra da mặt anh có dày thêm chút nữa cũng không làm sao!

“ Vậy anh bây giờ rút ra ngoài cho tôi” Tiêu Mộng Mộng chỉ ra cửa

“ Nhớ kỹ, không có sự cho phép của tôi, không được rời khỏi đây!” Giang Dập Huân cảnh cáo lần cuối, cao hứng đi ra.

Anh không thích Tiêu Mộng Mộng, nhưng bác Tiêu một phần là thầy giáo của anh, là một trong những người anh kính trọng nhất, con gái của bác, anh nhất định phải chăm sóc thật tốt, không để cho cô chịu bất kỳ oan ức gì.

Mà, anh cũng đáp ứng bác Tiêu, sẽ giúp cô an phận ở học viện Tinh Hải học hết ba năm cấp ba.

Mà cách để khống chế Tiêu Mộng Mộng, là nhân lúc Tiêu Mộng Mộng ngủ chụp kiểu ảnh, đây là anh học từ ba ba.

Nhớ năm đó, cha anh chính là nhờ vào mấy bức ảnh còn nhỏ khi anh quần quýt bên mẹ, mới lừa được anh, mặc dù anh không muốn lấy Tiêu Mộng Mộng, nhưng trong tay đang nắm được điểm yếu của cô, nên cô vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời!

Không có cách nào, Tiêu Mộng Mộng chỉ có thể lưu lại học viện Tinh Hải, mặc dù Dương Tuyết Không không có đề cập đến vụ này, đối với cô cũng rất khách khí, cô vẫn cảm thấy trong lòng rất khó chịu, vô duyên cô cứ bị người ta vu là cướp, đổi lại là người khác cũng chịu không được?

Mà Giang Dập Huân đối với cô tin tưởng vô điều kiện, làm cô cảm thấy rất kì lạ.

Cô nghĩ không ra Giang Dập Huân làm sao tin tưởng cô như thế, Giang Dập Huân vốn là nam thần trong lòng cô, am hiểu lý lẽ, cô nhận được sự tín nhiệm của Giang Dập Huân đáng nhẽ phải rất vui, nhưng tối đó ấn tượng Giang Dập Huân lưu lại trong cô thật xấu, nên thái độ của cô đối với Giang Dập Huân kính trọng từ xa, có thể không gặp thì không gặp, có thể không nói chuyện thì cũng không nói.

Còn Giang Dập Huân, Tiêu Mộng Mộng xem anh như rắn rết (ý chỉ xấu xa), đó là điều mà anh rất muốn thấy, tự nhiên vui vẻ hẳn.

Ba ngày sau khi xảy ra sự kiện dây chuyền, sau khi tan học sáng, Tiêu Mộng Mộng như bình thường đi xuống nhà ăn, Minh Thiếu Vũ nói có chuyện, nên chỉ có mình cô, trên đường đi rất đông người, thỉnh thoảng có học sinh va vào cô, cô cũng chẳng để ý.

Vì bọn Minh Thiếu Vũ không ở đây, cô không có đi lên phòng quý tộc tầng 2, tùy ý chọn mấy món ăn rồi tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, ăn được một lúc, bộ trưởng về tác phong và kỷ luật của học viện Tinh Hải dẫn mấy người đi vào.

Bộ trưởng là một nam sinh năm thứ hai rất đẹp trai, tên Sở Hàng, mặc dù các ngày trong tuần đều cầu thả, thành tích lại rất tốt, mỗi ngày khoe môi luôn nở nụ cười đều, giống như lưu manh, lại là bộ trưởng bộ tác phong và kỷ luật, Tiêu Mộng Mộng không chịu được thở dài, cái thế giới này đúng là điên thật rồi.

Sở Hàng cũng là học sinh phong lưu của học viện Tinh Hải, anh ta vừa bước vào đã thu hút không biết bao ánh mắt, nhà ăn cũng yên lặng hẳn, chỉ đợi vị bộ trưởng đó phát ngôn.

“ Các vị,” Sở Hàng từ từ mở miệng, : “ Có người thông báo với tôi học sinh mới năm nhất Tiêu Mộng Mộng lấy trộm dây chuyền của học trưởng Tuyết Không, nên, tiếp theo, tôi cần.....soát người!”

Thanh âm của Sở Hàng lắng xuống, lập tức rộ lên, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Tiêu Mộng Mộng, Tiêu Mộng Mộng hai mắt mở to khó mà tin được, trong đầu vô số ý nghĩ, đột nhiên nhớ đến trên đường đến nhà ăn, có một học sinh va vào người cô.

Lẽ nào.....

Cô sờ vào trong túi áo của mình, tức khắc lạnh toát mồ hôi—— trong túi áo của cô quả nhiên có một sợi dây chuyền không thuộc về mình.

21. Chương 21: Liều Với Anh Ta!

Tiêu Mộng Mộng tức thời hiểu ra, cô đã rơi vào một cái bẫy được người khác thiết kế hoàn hảo!

Sở Hàng từng bước đi đến trước mặt cô, khoe môi cười đầy ý vị, đôi con ngươi chợt phát ra tinh quang.

Tiêu Mộng Mộng hít thật sâu, mặc dù cô đã nỗ lực ổn định tinh thần, nhưng vẫn có chút hoảng loạn, cô đã định chủ ý, cho dù thế nào cũng không thể cho Sở Hàng soát người, nếu dưới bao nhiêu con mắt như thế này, thật sự từ trên người cô lục soát ra sợi dây chuyền của Dương Tuyết Không, kể cả cô trong sạch, cũng sẽ là vết nhơ trong cuộc đời cô, nên, cho dù phải trả giá, cô cũng không thể cho người ta kiểm tra người!

“ Bạn học Tiêu Mộng Mộng, mời bạn giơ hai tay lên, tôi cần kiểm tra người bạn.” Con ngươi của Sở Hàng đặt trên người Tiêu Mộng Mộng dò xét.

Mặc dù Tiêu Mộng Mộng mặc áo sơ mi rộng, con ngươi có tinh tế, khéo léo đến đâu cũng không thể thấy được phía trong của túi áo, Sở Hàng không thấy được gì, nhưng ánh mắt của anh ta làm Tiêu Mộng Mộng không thoải mái.

“ Học trưởng Sở, nếu tôi nhớ không nhầm, ngoài cảnh sát ra, không có bất kì ai có quyền lợi soát thân người khác.” Ngữ khí không hai lòng của Tiêu Mộng Mộng, nhìn anh.

“ Nếu tôi nói, tôi có quyền thì sao?” Trong mắt Sở Hàng tràn đầy hứng thú, dường như rất mong chờ phản ứng của Tiêu Mộng Mộng.

Mặt của Tiêu Mộng Mộng lập tức đỏ bừng.

Đi chết đi!

Nếu anh ta dùng cường chế, cô nên làm thế nào?

Cô từ nhỏ đã học đủ cảm kỳ thi họa, điều đáng tiếc duy nhất chính là độ nhịp nhàng của chân tay cực kì kém, công phu nào học cũng không được, công phu mèo cào của cô đối phó với hai người con được, nhìn phía

sau Sở Hàng có 7, 8 thiếu niên cứng cáp, nếu bọn họ cùng lúc xông lên, cường chế soát người, cô chỉ có ăn thiệt thòi thôi.

Cô phải làm sao?

Cắn chặt môi, cô lui về trong góc, trong lòng có bao nhiêu tuyệt vọng —— sao lại đến mức không còn đường sống thế này?

Đợi cô chết rồi, bọn họ từ trên người cô soát thấy dây chuyền của Dương Tuyết Không, lại đổ lên đầu cô tội danh vì sợ nên tự sát, càng oan uổng hơn!

“Bạn học Tiêu Mộng Mộng, bạn nghĩ kĩ chưa? Là bạn chủ động phối hợp, hay là cần tôi cưỡng chế?” Nụ cười của Sở Hàng xán lạn, Tiêu Mộng Mộng chỉ muốn đắm vào bộ mặt tự tình đẹp trai kia.

Tâm Tiêu Mộng Mộng một hồi oán giận.

Dù thế nào cô cũng không ngồi đây đợi chết được!

Lùi một bước tính một bước, lùi hai bước nhận lỗi, còn có—— Cô để tay vào bên trong túi áo, âm thầm giấu đi dây chuyền

Nếu cô không nhớ nhầm, cái tên đầu tiên trong danh bạ điện thoại của cô là Minh Thiếu Vũ, cô bây giờ chỉ có thể hưởng Minh Thiếu Vũ cầu cứu, hi vọng anh ta có thể đến kịp!

“Tùy ý lực soát người khác là phạm pháp, nếu mấy người nhất định nghi ngờ tôi, chúng ta báo cảnh sát là được rồi, kêu cảnh sát đến đây soát người tôi, tôi sẽ không phản kháng.” Tiêu Mộng Mộng vì bản thân kéo dài thời gian.

“Học viện Tinh Hải là học viện quý tộc nổi danh toàn quốc, tôi thân là bộ trưởng bộ tác phong và kỉ luật, không muốn tin xấu có học sinh trộm đồ để lộ ra, nên, chúng ta vẫn là tự giải quyết thì hơn.”

“Tôi tuyệt đối sẽ không ấy người soát người!”

“Tôi sẽ cho rằng bạn đang sợ hãi đó.”

“Tôi nghĩ là anh nhân cơ hội này lợi dụng tôi.”

“Tôi sẽ bảo nữ sinh lực soát.”

“Đồng dạng là lãng nhục.”

“Xem ra bạn muốn tôi cưỡng chế.”

“Vậy anh bảo người qua đây.”

Hai người anh một câu tôi một câu, Sở Hàng thấy Tiêu Mộng Mộng không có ngoan ngoãn nghe lời, tay giờ lên, nam sinh phía sau anh ta đi qua, Tiêu Mộng Mộng cắn răng, chuẩn bị liều mạng.

“Nhà ăn lại trở thành khu vui chơi à, làm sao náo nhiệt thế?” khi hai bên chuẩn bị giao đấu, một thanh âm lười biếng từ ngoài cửa truyền vào, đánh động như thiên lôi (cái này là từ hán viết, mình cũng biết nghĩa là gì).

22. Chương 22: Giang Dập Huân

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn, tức thời hét lên kinh ngạc.

“Là Dập Huân!”

“A! Dập Huân.”

“Dập Huân.”

“.....”

Thanh âm kích động truyền từ mọi nơi, dường như chấn động cả nhà ăn, ma lực của thiên vương cự tinh, tuyệt đối không phải là nhỏ!

Anh khoan thai hướng Tiêu Mộng Mộng đi đến, khuôn mặt tuyệt mỹ mang dấu ân quý tộc có sự thanh cao nhưng lạnh lùng, khóe môi rõ ràng lộ ra ý cười như có như không, lại làm cho người cảm giác anh như tuyết trắng trên núi tuyết, chỉ có thể từ xa ngắm nhìn, không dám đến gần.

Các học sinh từ hai bên dần dần tản ra, nhường đường cho anh đi, rõ ràng là một con đường bình thường không hơn, trên bước chân anh đi, lại trở thành một dải thảm đỏ lộng lẫy.

Giang Dập Huân đi đến trước mặt Tiêu Mộng Mộng, con người hơi híp lại, ý cười như có như không, “Chuyện gì?”

“Bọn họ muốn soát người tôi!” Không biết vì sao, ngay khi thấy Giang Dập Huân, trong con mắt Tiêu Mộng Mộng như nhìn thấy người thân của mình.

“Anh muốn soát người cô ấy?” Con người mang ý cười như có như không nhìn sang Sở Hằng.

Sở Hằng cũng là người đầy kinh nghiệm trình chiến, gặp qua người có thể lực, cũng bị đôi con người hoàn toàn không có sát khí làm cho nghẹt thở, đôi mắt rất đẹp, đẹp kinh người, lại có ma lực làm người anh run rẩy.

“Huân thiếu, có bạn học báo với tôi cô ta lấy trộm dây chuyền của Tuyết Không học trưởng.” Sở Hằng cười lấy lòng.

“Như thế sao?” Giang Dập Huân nhìn sang Tiêu Mộng Mộng bên cạnh, sủng nịnh xoa đầu cô, “Tiêu Mộng Mộng nhà chúng tôi còn có sở thích đây ư? Làm sao tôi không biết?”

Lời anh vừa nói ra, tất cả học sinh đều lặng thinh!

Lời này.....hảo ** a!

Nhìn thái độ của Giang Dập Huân đối với Tiêu Mộng Mộng, xem ra rất thích, rất sủng ái cô.

Người Huân thiếu thích sẽ đi trộm dây chuyền của Tuyết Không thiếu gia?

Hiện tại là loại tình huống gì a?

“Tôi đương nhiên không có sở thích đi trộm đồ!” Tiêu Mộng Mộng kháng nghị, “Tôi xin thề tôi không có trộm dây chuyền của Tuyết Không học trưởng!”

“Ừ, tôi đương nhiên tin em! Tiêu Mộng Mộng nhà chúng tôi cứ coi như nghèo đói đến chết, cũng tuyệt đối sẽ không đi trộm một phân tiền của người khác!”

Giang Dập Huân lại xoa đầu sủng nịnh nhìn cô, nét cười trên môi dường như làm cho nữ sinh vây quanh bất tỉnh, ngay cả Tiêu Mộng Mộng cũng có điểm hít thở không thông.

“Nhưng, vì sự trong sạch của em, tôi vẫn nên thay bộ trưởng kiểm tra người em.” Giang Dập Huân từ tốn nói

“.....” Tiêu Mộng Mộng ngu rồi!

Mặc dù cô không có trộm dây chuyền của Dương Tuyết Không, nhưng dây chuyền của Dương Tuyết Không quả thực đang ở trên người cô!

Chưa đợi phản ứng của cô, Giang Dập Huân đã đưa tay chạm vào y phục của Tiêu Mộng Mộng.

Trong nhà ăn phát ra tiếng hét kinh người, rất nhiều nữ sinh đều đang run rẩy, tức khắc họ hy vọng bao nhiêu người bị hoài nghi là bọn họ!

Có người kêu, “Được Giang Dập Huân soát người, thật hạnh phúc a!”

“A, tôi cũng muốn! ! !”

“Tôi cũng muốn!”

“.....” Tiêu Mộng Mộng không còn lời nào để nói, tuyệt vọng nhìn mấy nữ sinh gào thét, xem ra đều là những tiểu thư như hoa như ngọc.....ngốc quá!

Tay của Giang Dập Huân từ từ dùa giỡn trên y phục của cô, Tuyệt Mộng Mộng hoàn toàn tuyệt vọng.

Vì cái gì cái gì trong sạch của cô đều không còn nữa rồi!

Dây chuyền sẽ bị Giang Dập Huân lấy a, anh ta còn được ăn đậu hũ của cô từ đầu đến chân!

Cô muốn kháng nghị, nhưng cả người đều cứng nhắc, mùi hương của Giang Dập Huân thật là mạnh mẽ, làm cô không thể kháng cự.

23. Chương 23: Lưu Tinh

Giang Dập Huân sờ kỹ Tiêu Mộng Mộng một lượt từ đầu đến chân, quay đầu lại, cười mê hồn tuyên bố : “ Không có!”

“ Đương nhiên không có rồi, bạn của Huân thiếu làm sao trộm đồ được.”

“ Đúng! Người đổ oan cho Mộng Mộng thất xấu a!”

“ Cô ta nhất định đồ kị bạn học Mộng Mộng nên mới nói như thế.”

“ Phải tìm ra cô ta, hướng bạn học Mộng Mộng xin lỗi!”

“ Đúng!”

“ Phải tìm ra cô ta!”

Trong nhà ăn một mảnh hỗn loạn, Trương Liệt yêu cầu bộ trưởng giao người vu oan Tiêu Mộng Mộng ra đây.

Giang Dập Huân cười nhìn Sở Hàng, nụ cười ấy như phát ra ánh sáng hấp dẫn mọi ánh mắt, ấm áp, chói lóa nhưng thanh tao vô cùng, còn làm tâm Sở Hàng sinh lên lòng ngưỡng mộ.

“ Huân thiếu, tôi là tiếp điện thoại của một người vô danh, không biết bạn học vu cáo Tiêu Mộng Mộng là ai!”

“ Ân, không sao, chỉ cần bây giờ mọi người biết Tiêu Mộng Mộng nhà chúng tôi trong sạch là được rồi!” Giang Dập Huân quay sang sủng nịnh nhìn Tiêu Mộng Mộng, “ Mộng Mộng, ăn no chưa? No rồi thì chúng ta quay về biệt thự.”

Tiêu Mộng Mộng si ngốc gật đầu.

Ăn chưa no cũng bị anh dọa cho no rồi

Anh ta đây lại nghĩ ra trò gì ư?

Dây chuyền rõ ràng nằm trong túi áo của cô, anh nhưng lại nó không có!

Anh đây là đang bao che cho cô sao?

Nhưng hôm đó anh ta lại đáng ghét thế cơ mà!

Đúng rồi!

Anh ta nhất định là bây giờ bao che cho cô, sau đó lại một mình uy hiếp cô, nhân cơ hội này khi dễ cô...v.v.....!

Đúng!

Nhất định là như thế!

Tiêu Mộng Mộng đang suy nghĩ linh tinh thì bị Giang Dập Huân dắt ra ngoài.

Cô hoàn toàn không phát giác, tay của Giang Dập Huân đang khoác trên vai cô, khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại, dáng vẻ ôn nhu vừa bảo hộ vừa sủng nịnh, tất cả ánh mắt nữ sinh ở nhà ăn lóe sáng nhìn theo.

Dưới bóng cây của học viện Tinh Hải, Giang Dập Huân buông vai Tiêu Mộng Mộng ra, dựa vào cây, lười biếng rút điện thoại ra, “ Lưu Tinh, qua đây một chút!”

Lát sau, một thiếu niên thanh tú dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, khuôn mặt tròn như bánh bao, cơ bắp bé tí, đôi mắt sáng như sao băng, “ Thiếu gia, có việc?”

“ Qua đây” Giang Dập Huân thăm thì vào tai anh ta

“ Biết rồi ạ” Lưu Tinh lĩnh mệnh rời đi, trước khi đi còn va vào Tiêu Mộng Mộng, đôi mắt nghịch ngợm chớp chớp nhìn cô.

Tiêu Mộng Mộng mơ hồ, không biết làm sao.

Nơi này lớn như vậy, làm sao cứ đi thẳng hướng cô?

Đôi mắt anh ta sáng như vậy, mù à!

Tiêu Mộng Mộng bĩu môi bất mãn, học viện Tinh Hải này đến 80% với cô có xung đột, ai cũng ức hiếp cô!

“ Mộng Mộng” Giang Dập Huân giữ lấy lưng cô, kéo cô đến gần, đùa giỡn nhìn cô, “ Tôi cứu cô, cô nên báo đáp tôi thế nào đây?”

“ Dùng thân báo đáp, thế nào?” Tiêu Mộng Mộng nghiêng rằng, cố ý cúi thấp đầu xuống, bày ra bộ dạng oan ức

Giang Dập Huân cười nhẹ, trêu đùa mái tóc phía sau tai cô, khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân của cô lộ ra, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy thương tiếc.

Một tiểu nha đầu mười mấy tuổi, ở bên ngoài lưu lạc hơn một năm qua, nhất định sẽ chịu không ít cực khổ?

Vừa nghĩ lại, nếu lúc đó anh không kịp thời xuất hiện, chắc cô sẽ cùng bọn Sở Hàng liều mạng rồi, anh có một loại cảm giác đau lòng không rõ.

“ Ngoan! Sau này ngoan ngoãn ở học viện Tinh Hải, tôi sẽ bảo vệ cô.” Anh cúi đầu, anh dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô.

Tiêu Mộng Mộng kinh ngạc che đi trán mình, lần nữa hóa đá, mãi sau mới tìm lại được giọng nói của bản thân, “ Tôi không có trộm dây chuyền của Tuyết Không học trưởng, khi đi xuống nhà ăn, có mấy học sinh va vào tôi, nhất định là bọn họ bỏ dây chuyền vào túi áo tôi, tôi.....”

Ở đây mình chú thích một chút: Lưu Tinh là tên hán việt, còn theo nghĩa tiếng việt là sao băng

24. Chương 24: Cạm Bẫy

Tiêu Mộng Mộng vừa giải thích, vừa sờ sợi dây chuyền trong túi áo, sờ mãi cũng không sờ thấy cái gì.

Sợi dây chuyền đo giống như vô duyên vô cớ nằm trong túi áo cô, rồi lại vô duyên vô cớ biến mất rồi!

Thật là trên đời có quỷ a!

Tiêu Mộng Mộng vò đầu bứt tai, chợt nghĩ đến cái cậu Lưu Tinh vừa va vào cô.

“ Anh bảo Lưu Tinh mang dây chuyền đi rồi à?” Cô chỉ là không biết công phu mà thôi, những cái khác cũng không thua kém ai, đặc biệt là trí tuệ!

“ Ân, không có ai có thể ăn hiếp người của tôi, tôi sẽ làm cho bọn họ phải trả giá tương ứng!” Giang Dập Huân nhẹ cười, nụ cười đẹp như thiên sứ, Tiêu Mộng Mộng lại cảm thấy mùi vị của quỷ sa tăng.

“ Tôi không phải người của anh!” Tiêu Mộng Mộng cố bắng xem nhẹ đôi cánh đen dang ra phía sau anh, lớn tiếng phản bác.

Giang Dập Huân, cười mà không đáp.

Mặc dù anh không thích cô, nhưng cô là đứa con gái mà bá phụ yêu nhất, cô cũng là đứa em gái anh quý nhất, anh tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ ai ức hiếp cô!

Bất kỳ là ai cũng không được!

Chưa ai có thể ăn hiếp người thân của Giang Dật Phàm này (tên thật của Giang Dập Huân) mà không phải trả giá!

“ Ách.....ách.....ách..... Anh nếu nói như thế, vậy thì được rồi!” Tiêu Mộng Mộng lùi sau mấy bước.

Người con trai phía trước rõ ràng cười như hoa như ngọc, tuần mỹ mê người, lại làm cho cô hoảng sợ, cả người ớn lạnh, trên thân tràn đầy khí phách chạy xa cái tầng băng này đi hóng mát, cái gì cũng chẳng chừa lại cho cô, cô chỉ có thể thỏa hiệp.

Để anh ta tận dụng sở trường dẻo miệng là được rồi, dù sao cô cũng từng nói trừ nam thần Giang Dập Huân ra thì cô sẽ không lấy ai!

Nói thế mà thôi!

Lừa người à!

“ Đi, chúng ta quay về biệt thự nghỉ ngơi, biểu chiều dẫn cô đi xem trò vui.” Giang Dập Huân nắm lấy bả vai cô, đưa cô quay về biệt thự Tinh Hải.

Trên đường đi Tiêu Mộng Mộng đều ngoan ngoãn , giống như con mèo nhỏ rất nghe lời, tâm tình của Giang Dập Huân cũng tốt lên nhiều.

Hóa ra lcs nhỏ tiểu ma nữ Tiêu Ấu Ấu nghịch ngợm, lớn lên có bộ dáng đáng yêu như thế này, sớm biết anh đã không phản đối ba ba và bá phụ Tiêu muốn cô lấy anh rồi.

Khi chiều chuông lên lớp buổi chiều vang lên, các lớp đều nhận được thông báo, phải mở đại hội các thầy cô và học sinh, lớp trưởng các lớp dẫn đầu, ổn định trật tự hội trường.

Làm cho Tiêu Mộng Mộng mở tròn mắt ra nhìn, chủ tịch hội học sinh đang đứng trên bục mặc nhiên là Lưu Tinh, xung quanh anh ta là bộ trưởng các đảm nhiệm các mặt của trường, trong đó bao gồm bộ trưởng tác phong và kỉ luật Sở Hàng.

Tiêu Mộng Mộng lần nữa loạn hết lên rồi!

Được thôi!

Tinh Hải, Tinh Hải bạn còn bao nhiêu điều bí mật nữa hả, trái tim tôi rất khỏe mạnh, có thể chịu được, không làm sao !

Trên bục chủ tịch, tuần nam mỹ nữ đều dõi theo, phòng hội nghị rộng lớn không một tiếng động, xem ra học sinh của học viện Tinh Hải rất chấp hành kỷ luật.

Lưu Tinh lên mở đầu, nói một số học sinh học viện Tinh Hải ở ngoài nước, trong nước giành được rất nhiều vinh dự, trong hội trường một tràng pháo tay nhiệt liệt nổi lên.

“ Sau đây, mời đại diện học sinh Thu Hải Đường lên thay mặt tất cả học sinh phát biểu.” Lưu Tinh nói lời cuối cùng.

Nhìn Thu Hải Đường kiêu ngạo từng bước, bước lên bục, các dây thần kinh của Tiêu Mộng Mộng căng hết lên.

Đối với cái nữ sinh rất có khả năng trộm dây chuyền của Dương Tuyết Không, lại vu oan cho cô, cô một chút hảo cảm cũng không có, trong lòng đối với cô ta phản cảm đến cực điểm, hoàn toàn không buồn nghe xem cô ta rốt cuộc nói cái gì.

25. Chương 25: Hảo Thủ Đoạn

Trong mơ hồ, Thu Hải Đường hình như nói mấy câu, sau đó gọi một nữ sinh tên Mạc Toàn lên bục phát ngôn, tại lúc hai nữ sinh đi qua nhau, Mạc Toàn lơ đãng nhìn ra...

Một khắc khi Thu Hải Đường ưỡn ngực ngẩng cao đầu, không có phòng bị, loạng choạng mấy bước ngã nhào xuống đất, tây chân loạn xạ đứng dậy mới phát ra, thì đã có tiếng kêu kinh ngạc của học sinh “ Mau xem! Đó không phải dây chuyền hoa tuyết của học trưởng Tuyết Không sao?”

Tất cả con người đều ngó đầu ra nhìn theo hướng nữ sinh đó chỉ, một sợi dây chuyền hoa tuyết màu xanh tĩnh lặng nằm dưới đất, học sinh học viện Tinh Hải đều biết, đó chính là vật yêu quý của Dương Tuyết Không, trên đời này chỉ có một sợi duy nhất, từ trước đến nay cùng Dương Tuyết Không không có tách rời.

“ Trời ơi! Là từ trên người Thu Hải Đường rớt xuống!” Nữ sinh đó hét lên.

Sắc mặt Thu Hải Đường nháy mắt trắng bệch, thầm kêu “ Không thể nào, làm sao có thể?”

Day chuyền hoa tuyết rõ ràng là cô sai người để lên người Tiêu Mộng Mộng, làm sao có thể xuất hiện ở đây, mà còn từ trên người cô rớt xuống. Lưu Tinh khoan thai từ trên bục đi xuống, nhặt dây chuyền hoa tuyết lên, đặt vào lòng bàn tay, “ Bạn học Thu Hải Đường, xin hỏi bạn có lời giải thích gì không?”

“ Tôi không biết, tôi không biết.....” Sự kiêu ngạo trên mặt Thu Hải Đường đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt xinh đẹp có phần méo mó.

“ Đó là từ trên người bạn rơi xuống, bạn nói với tôi không biết.” Lưu Tinh nhíu mày, “ Mọi người biết Dương Tuyết Không là biểu ca bạn, bạn không phải nhân lúc Tuyết Không học trưởng học trưởng không chú ý lấy trộm chứ?”

Lời của Lưu Tinh vừa rơi xuống, cả hội trường ồn ã.

“ Thật là! Quá đáng mà, cố nhiên lại trộm đồ của biểu ca mình!”

“ Đúng a, điện nặng à?”

“ Xem cô ta bĩnht hường kiêu ngạo như công chúa, hóa ra là kẻ cắp!”

“ Nham hiểm quá, lúc trưa, cố nhiên còn vu cáo cho bạn học Tiêu Mộng Mộng nữa, người gọi cuộc điện thoại đó nhất định là cô ta!”

“ ”

Thu Hải Đường ngay thường ngạo mạn như chim khổng tước, không coi ai ra gì, lại ngang tàn bức người, ở học viện Tinh Hải có rất nhiều kẻ địch, chỉ là các học sinh không dám đắc tội với 5 vị thiếu gia nên không làm gì được cô ta, bây giờ thấy cô ta làm ra cái loại sự tình này, liền tiếp phát ra những lời chỉ trích cô ta.

Cả đời này Thu Hải Đường chưa bao giờ xấu hổ như thế, hận không thể đào một lỗ mà chui xuống.

“ Thật sự không phải tôi trộm, tôi làm sao có thể trộm đồ của biểu ca mình chứ? Tôi nếu thích đồ của biểu ca, chỉ cần nói với anh ấy, biểu ca nhất định sẽ tặng cho tôi, biểu ca thương tôi nhất mà!” Thu Hải Đường nước mắt long lanh nhìn Lưu Tinh, hy vọng Lưu Tinh vì quan hệ của cô với Dương Tuyết Không mà tha cho cô.

“ Tôi biết vì sao cô ấy trộm dây chuyền của Dương Tuyết Không!” Một tiếng nổi rụt rẻ vang lên, thanh âm không lớn, nhưng lại giống như một quả bom khủng bố, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Người đó, cố nhiên là.....Thành Duyệt Duyệt!

Sắc mặt Thành Duyệt Duyệt trắng như ma, vành mắt rất hồng, run rẩy hướng Thu Hải Đường đi đến.

“ Duyệt Duyệt, cậu nói linh tinh gì đấy?” Thu Hải Đường nghiêm giọng hỏi.

Thành Duyệt Duyệt run lẩy bẩy, thanh âm khóc nức nở nói: “ Biểu tỷ, giấu không được nữa, bọn họ đều biết rồi!”

“ Duyệt Duyệt, cậu đừng nói bậy, cái gì mà giấu không được? Mình không có trộm dây chuyền của biểu ca, cậu trúng ta sao?” Thu Hải Đường thể nào cũng không ngờ, ngay thời khắc mấu chốt người vạch trần cô, mặc nhiên là biểu muội thân thiết!

“ Biểu tỷ, xin lỗi!” Thành Duyệt Duyệt khóc ra tiếng.

Buổi trưa, cô đột nhiên bị một đám người áo đen bao vây, những người đó đưa cô vào một căn phòng tối, sau đó dùng hành động thô bạo ép buộc cô, chụp lại ảnh, đồng thời uy hiếp cô, nếu không nói ra sự thật liên quan đến sợi dây chuyền sẽ đưa những tấm ảnh này lên mạng.

26. Chương 26: Thần Đến Rồi!

Nếu những bức ảnh đó bị công bố, nửa đời sau của cô coi như xong, để bảo vệ bản thân, cô chỉ có thể bán đứng Thành Duyệt Duyệt.

Cô vừa khóc, vừa nói cô và Thu Hải Đường đồng ký với Tiêu Mộng Mộng được sống trong biệt thự Tinh Hải, thế là bọn họ lập kế hoạch trộm dây chuyền của Dương Tuyết Không, muốn vu oan vụ này cho Tiêu Mộng Mộng, từ đầu đến cuối nói ra một chữ cũng không thiếu.

Sắc mặt Thu Hải Đường ngày càng tái nhợt, tất cả học sinh trong hội trường đều dùng ánh mắt xem thường, khinh bỉ nhìn cô, cô khổ tâm xây dựng hình tượng cô gái danh môn thực nữ trong chốc lát đều bị phá tan, sau này mọi người đều biết cô- Thu Hải Đường là một đứa vì để đạt được mục đích mà làm ra những chuyện vô liêm sỉ, không từ thủ đoạn, cả đời của cô.....coi như xong!

Hai chân cô cứng nhắc ngồi trên đất,

Cửa hội trường mở ra, mấy người cảnh sát bước vào, trình ra lệnh bắt giữa, kéo Thu Hải Đường từ dưới đất đứng lên, còng tay bóng loáng còng vào cổ tay Thu Hải Đường.

“ Không, không được! Không được mang tôi đi, tôi không muốn! Biểu ca! Cứu em, cứu em!” Thu Hải Đường giãy giụa như một kẻ điên, cô biết một chút về pháp luật, tội trộm cắp sẽ bị phạt tiền, mà cái giá phải trả của dây chuyền hoa tuyết đó, đủ để cô ngồi tù cả đời!

Nhưng cô giãy giụa cũng vô ích, cuối cùng cũng bị cảnh sát mang đi.

Và cũng cùng thời điểm, trong phòng chủ tịch hội học sinh, Giang Dật Huân hai chân vắt chéo, thoải mái dựa vào ghế, lưỡi biếng nháp ly rượu đỏ, đối diện anh là màn hình quay cả hội trường học sinh, Thu Hải Đường như một con cho đang phát điên được cảnh sát dẫn đi, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, đôi giày bị quăng trên đất.

“ Phàm, như thế được không?” Không có người ngoài, Minh Thiếu Vũ gọi tên thật của anh.

“ Có cái gì mà không được?” Giang Dật Phàm biểu tình lưỡi nhác, như một con sư tử đang nghỉ ngơi giữa núi rừng,

“ Cô ta là biểu muội của Tuyết Không!”

“ Trước pháp luật, ai cũng bình đẳng” Đôi mắt sâu thẳm, ý cười như có như không của Giang Dật Phàm.

“ Cậu không phải không thích Ấu Ấu sao? Làm gì mà khấn trương vậy? Giống như động đến cái đuôi của cậu!” Minh Thiếu Vũ lắc đầu, thằng cha Giang Dật Phàm này, rõ ràng là tức giận thay cho Ấu Ấu, còn nói

“ Cô ấy nhưng là con gái bảo bối của bá phụ Thiệu, là em gái chúng ta, chúng ta cần bảo vệ em gái không để chịu ầm ức chứ?” Giang Dật Huân như cũ thường thức ly rượu đỏ.

Minh Thiếu Vũ có phần đau đầu.

Người khác không nói làm gì, nhưng Thu Hải Đường là cháu ngoại của mẹ Tuyết Không, đồn Thu Hải Đường đến bước đường này, bọn họ làm sao nói rõ với mẹ Tuyết Không?

“ Yên tâm đi,” Giang Dật Phàm vỗ vai Minh Thiếu Vũ, “ Mình có thể đưa Thu Hải Đường vào, Tuyết Không cũng có thể đưa cô ta ra, nể mặt mũi của Tuyết Không, sau vụ này mình nhắm một mắt mở một mắt là được!”

Minh Thiếu Vũ lắc đầu đành chịu——Anh ấy nhưng thật là!

Đây là đang ban ân sao?

Tiêu Mộng Mộng cùng các học sinh ra khỏi hội trường——giống như một giấc mơ.

Chưa đến 30 phút, hiềm nghi cô trộm đồ đã được làm sáng tỏ, thủ phạm thật sự đã bị bắt, sau này không có ai nói cô trộm đồ nữa!

Trong lòng cô hiểu rõ, những thứ này đều là Minh Thiếu Vũ bảo Lưu Tinh làm.

Anh.....thật giỏi a!

Giữa chốn đông người, dùng pháp luật trói buộc cô ta, còn giúp cô lấy lại sự trong sạch.

Buổi chiều lên lớp, cô luôn nghĩ đến nam thần, trên giấy bút viết đều là Giang Dật Huân.

Cười, không cười, như cười như không, cho dù như thế nào, đều là bộ dáng làm người ta phát điên.

27. Chương 27: Đồ Không Biết Xấu Hổ

Ăn cơm tối xong, trở về biệt thự Tinh Hải, sau khi hoàn tất mọi thứ, cô ngáy giấc ngủ trên giường, cửa sổ đột nhiên có tiếng động, cô hồi thần, ngó đầu ra nhìn.

Giang Dật Huân một thân bạch y, nụ cười như có như không, giống như từ trong không trung, từ ngoài cửa sổ đi vào.

Tiêu Mộng Mộng hắc tuyến.

“ Hey! Anh có phải nhầm phòng không? Đây là phòng ngủ của tôi, không phải của anh!” Một cái gối bay qua nện vào Giang Dật Huân.

“ Cô là đối đãi với ân nhân của mình như thế sao?” Giang Dật Huân vô tư bắt lấy cái gối, cầm trong tay

Mùi vị trên gối thơm nhẹ nhàng, cảm giác quen thuộc, Giang Dật Huân bỗng lóe lên tinh quang, nhớ lại 12 năm trước anh và Tiêu Ấu Ấu đánh nhau, hai người đuổi nhau liên tiếp, trên người Tiêu Ấu Ấu chính là hương vị thanh ngọt này.

Hóa ra, một người sau khi trưởng thành, diện mạo thay đổi, tính cách thay đổi, thái độ đối với mọi người cũng thay đổi, nhưng mùi hương trên người lại không hề khác!

“ A!” Một trận đầu từ cổ tay, kéo ý nghĩa mê mang của Giang Dật Huân về, cúi đầu nhìn, Tiêu Mộng Mộng tức giận cắn mạnh vào tay anh, nhân lúc anh không để ý, cướp lại gối.

“ Cô là chó a!” Hóa ra không những tính khí không thay đổi, thói quen cũng thế, cô vẫn là thích cắn người!

“ Mới lạ? Tôi là hổ, vua của vùng núi, ăn chết anh!” Tiêu Mộng Mộng hít hơi, khuôn mặt thon gọn thành cái bánh bao, vô cùng đáng yêu.

“ Cô! Hổ ư?” Giang Dật Huân cười giỡn cợt, “ Cô xem cô, cả người cộng lại cũng chưa được hai cân thịt, lão hổ gì chứ, rõ ràng là một con mèo bệnh!”

“ Anh cái tên hỗn đản!” Tiêu Mộng Mộng đỏ bừng mặt, dùng sức đẩy anh ra, “ Anh mau đi ra, còn không đi tôi kêu người đến!”

“ Kêu a! Cô cho dù có kêu to thế nào, nhưng đây là địa bàn của tôi, xem ai đến cứu cô.....a.....” Đâu không phải tiếng kêu của Tiêu Mộng Mộng, mà là của Giang Dập Huân.

Tiêu Mộng Mộng cắn vào tai anh, xém chút nữa là cắn đến nửa cái tai.

“ Cô là con sói điên ăn thịt người!” Tiêu Mộng Mộng cắn giận lườm anh, trong mắt đều là xót xa- cô thật là mắt mù à, trước đây mới đi thích cái con sói điên trong ngoài lẫn lộn này, để anh ta làm nam thần mà cả đời sùng bái nhất!

Đây chính là thần tượng mà cô luôn mong nhớ sao? Rõ ràng là một con sói điên.

“ Sói có gì mà không tốt” dụi dụi tai, Giang Dập Huân cười như hoa, diện lực tràn đầy “ Sói có thịt ăn, chó chỉ có thể phân”

Tiêu Mộng Mộng “.....”

Giang Dập Huân!

Có một số người không biết xấu hổ?

“ Anh nhanh đi đi, tôi muốn ngủ!” Tiêu Mộng Mộng đẩy anh

“ Sớm thế này mà đã ngủ, cẩn thận mèo bệnh lại biến thành con lợn béo đó!” Anh tối này là dành chút thời gian, chính là muốn trêu đùa cô.

Thế nhưng anh cười xấu mới đi được một nửa, liền bị Tiêu Manh Manh một cước đá xuống đất.

“ Làm sao?” Anh không quan tâm, đứng lì ở đấy

Đối mặt với người không biết xấu hổ như anh, Tiêu Mộng Mộng khóc không ra nước mắt, “ Dù sao tôi cũng buồn ngủ rồi, anh không đi tôi đi!”

Nói xong, có từ bên khác nhảy xuống giường

Giang Dập Huân làm sao có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy được, hai ba bước đã đứng chặn trước mặt cô, đồng thời cũng chặn luôn cửa phòng, Tiêu Mộng Mộng hận đến nghiến răng, quay người đi vào phòng rửa tay, mà Giang Dập Huân mặc nhiên như con cá bám đuôi, nhân lúc trước khi cô đóng cửa cũng nhanh chân đi vào.

“ Anh***anh, tôi phải đi toa-lét” Tiêu Mộng Mộng dùng sức đẩy anh ra

“ Nha đầu.....chúng ta từ từ tâm sự?” Giang Dập Huân bắt lấy tay cô, không nhanh không chậm nói.

“ Ai là nha đầu của anh? Đồ không biết xấu hổ!” Tiêu Thanh Thanh cuống quýt nói

28. Chương 28: Bọn Họ?

“ Cô là nha đầu của tôi a.....” Giang Dập Huân đưa mặt đến trước mặt Tiêu Mộng Mộng, hơi thở nồng bỏng phả lên khuôn mặt cô, “ Nha đầu Ấu Ấu.....thân mến!”

“ A.....a! A?” Tiêu Ấu Ấu tròn tròn mắt, hoài nghi bản thân nghe nhầm.

“ Ấu Ấu! Ấu Ấu! Ấu Ấu!” Rất mãn nguyện trước phản ứng của Tiêu Ấu Ấu, Giang Dập Huân gọi rồi lại gọi, nét cười trên môi càng thêm chói mắt.

“ Anh biết tôi là ai?” Tiêu Ấu Ấu mãi một lúc sau mới tìm lại được thanh âm của mình.

“ Ân!” Giang Dật Huân đáp một tiếng, thanh âm mê người tràn ngập không gian nhỏ bé của gian phòng, “ Không những tôi biết cô là ai, cô cũng biết tôi là ai.....”

“ Anh là ai?” Tiêu Ấu Ấu ngu ngơ hỏi

“ Cô nói xem? Tiểu—— ma—— nữ!” Giang Dật Huân từng chữ chậm chậm nói ra

Tiểu ma nữ?

Trên đời này người gọi cô như thế, chỉ có cái trên oan gia chết tiết đó!

Nhưng....

Giang Dật Huân?

Giang Dật Phàm?

Nam thần?

Ác quỷ?

Hình tượng hai người lặp đi lặp lại, mãi mới nhập làm một.

Tiêu Ấu Ấu như cảm thấy bản thân mắc bệnh nặng giai đoạn cuối, khó khăn mở to mắt “ Anh là ——
Giang.....Dật.....Phàm?”

“ Bingo” Giang Dật Phàm búng ngón tay

Một phút sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng hét kinh thiên động địa, “ Aaaaaaaaaa”

Để không bị 4 người kia phát hiện rồi hiểu nhầm, Giang Dật Phàm lập tức bịt miệng Tiêu Ấu Ấu, làm tiếng hét bị tắc nghẽn trong miệng.

Tiêu Ấu Ấu tức giận trừng mắt nhìn anh.

Cô sớm đã nói rồi, cô không ngốc!

Nên bây giờ cô toàn bộ đều hiểu rồi!

Làm gì mà trời tự nhiên rơi xuống cái bánh ngon như thế, đều là lừa người mà!

Từ trước đến nay trên trời rơi toàn rơi xuống cái bẫy, căn bản không có bánh ngon.

Lừa cô đến học viện Tinh Hải học, lừa cô vào ở biệt thự Tinh Hải, bây giờ lại quang minh chính đại chạy vào phòng ngủ của cô, căn bản không phải là miếng bánh ngon cái gì hết, mà là một hố bẫy rất lớn!

“ Thân mến ơi, hãy bình tĩnh!” Từng cử chỉ động tác của Giang Dật Phàm đều tỏa ra một sự cao quý, Tiêu Ấu Ấu lại thấy như nụ cười của một con ác quỷ.

Thật khó khăn mới gỡ được tay Giang Dật Phàm ra, cô cắn lên đấy một miếng, Giang Dật Phàm muốn đẩy ra, nhưng lại sợ, sẽ đẩy cô va vào tường, đành phải nắm chặt lấy bả vai chịu đựng.

Khó khăn lắm Tiêu Ấu Ấu cắn đủ rồi, còn chưa đợi anh nói lời nào, một cái tát chuẩn bị giáng xuống mặt anh, lại bị anh bắt được.

“ Giang Dật Phàm, anh là tên hỗn đản! Anh bỏ tôi ra! Mau bỏ tôi ra!” Tiêu Ấu Ấu làm loạn

Giang Dật Phàm đối với phản ứng của Tiêu Ấu Ấu vô cùng mãn nguyện, hiệu quả rung động như vậy, anh nằm mơ đều muốn nhìn thấy, nên, anh mới tận dụng giờ phút này nói ra.

Nhưng nhìn thấy bộ dáng mất khống chế của tiểu ma nữ, thật là có chút sai sót rồi!

“ Yêu mến ơi, chúng ta nhưng là vợ chồng, lâu nay vợ chồng mới gặp lại nhau, kích động là đương nhiên, nhưng không cần bạo lực như thế chứ?” Giang Dật Phàm đưa tay của Tiêu Ấu Ấu lên môi thơm nhẹ một cái.

“ Ai nói anh là chồng tôi? Tôi khi nào thừa nhận anh là chồng tôi chứ?” Tiêu Ấu Ấu cãi lại

“ Em quên rồi sao?” Giang Dật Phàm vô cùng cao hứng đùa giỡn cô, “ Hồi nhỏ chúng ta cùng ba mẹ đi du lịch, ở đó chúng ta đã được đưa giấy chứng nhận kết hôn!”

“.....” Một đạo sáng vụt qua, tách cuộc đời Tiêu Ấu Ấu thành hai nửa.

Không.....sai!

Cha mẹ không lịch sự gì cả, khi cô 5 tuổi, ở nơi họ kết hôn, làm cho cô và Giang Dật Phàm một giấy chứng nhận kính hôn.

29. Chương 29: Giúp Cô Tìm Kiếm Thông Tin Khiếu Nại

Mặc dù hai nhà chơi rất vui, nhưng.....ba mẹ cô hy vọng biết bao cô lấy tiểu ma vương Giang Dật Phàm a!

“ Đó là đùa thôi, là giả! Không tính đâu!” Tiêu Ấu Ấu thật muốn khóc.

“ Mặc dù pháp luật không thừa nhận, nhưng ba mẹ chúng ta chứng nhận là được rồi!” Giang Dật Phàm trêu đùa không chán.

“ Ai là “ ba mẹ chúng ta”? Anh mau mang ra tôi coi, tôi cần đi nhà xí!” Tiêu Ấu Ấu thật bị nội thương rồi.

“ Bé cưng ơi, anh là chồng của em, lại nói theo truyền thống, anh là người con trai quang minh chính đại, hợp lý hợp pháp, tương lai tức sẽ lấy em, nên, em nói thế nào cũng được, anh không ngượng đâu!” Giang Dật Phàm nhìn cô tình cảm nồng nàn.

Tiêu Mộng Mộng khóc.

Anh ta không ngượng nhưng cô ngượng a!

Cái tên đại hỗn đản có gương mặt thiên sứ này, lừa bịp tất cả mọi người trên thế giới, thật là phạm tội tày đình mà!

Anh nói con mắt của quần chúng là sáng như tuyết nào?

Rõ ràng là đạo ột thước ma ột trượng.

“ Anh xem anh một bộ dạng dung tục, chỗ nào giống nam thần chứ? Toàn thế giới đều bị anh lừa rồi! anh là con sói gian ác mà!” Tiêu Mộng Mộng nhân lúc anh không chú ý,

“ Dung tục?” Giang Dật Phàm không rõ, chỉ thuận theo hướng ánh mắt của cô nhìn xuống mình.

Ách....

Không phải là khuy áo bung ra sao, cũng chẳng phải quần rơi xuống!

Tiêu Ấu Ấu thấy anh không những không cài lại khuy áo, lại còn mở ra một khuy áo nữa, lộ ra vòm ngực rắn chắc, cô không tự chủ lùi lại mấy bước, lấy dầu gội đầu ném về phía anh, “ Anh đi ngay, đừng qua đây.”

Giang Dật Phàm bắt lấy chai dầu gội, bước mấy bước đến trước người Tiêu Ấu Ấu, đột nhiên giữ lấy cô, mang cô đặt trên bồn vệ sinh.

Thấy cô cuối cùng không náo loạn nữa, cái trán che đi tầm nhìn, anh tránh sang một bên, sau đó lại tiếp tục trêu đùa cô thêm hai câu, thấy trên mặt cô không có phản ứng phản kháng nào.

Tay của Giang Dật Phàm khua khua trước mặt, đặt biệt vô lực, “ Làm sao vậy? chẳng lẽ cho rằng tôi muốn đi cô à?”

“ Anh dám sao! Anh đánh tôi coi, tôi liền đi mách với mẹ bảo bối!” Mọi người đều gọi mẹ của Giang Dật Phàm là mẹ bảo bối, mẹ bảo bối đối với mấy đứa trẻ này đều rất tốt, tất cả những đứa con của tập đoàn HK đều rất yêu quý bà.

Giang Dật Phàm nhếch môi, “ Chuyện buồn cười? chỉ có nam nhân vô dụng mới đánh nữ nhân, cô vẫn là nên lấy lý do hợp lý một chút để tố cáo với mẹ tôi nha! Ví dụ nhưcô có thể nói với mẹ tôi, con với tư cách là vị hôn thê, vì hôn phu cởi khuy áo, nên buộc tội con trai của bà dung tục!”

“.....” Tiêu Ấu Ấu nghẹn họng.

Hai bên gia đình đều vô cùng mong muốn bọn họ có thể có kết quả, đầu óc cô không có góc nha, ngu mà dùng lý do này đi cáo buộc!

Đang bất lực, cô đột nhiên chú ý đến tình thế của đôi bên, Giang Dật Phàm đứng, cô ngồi, hóa ra Giang Dật Phàm đang đùa bốn người, anh ta làm vậy chỉ muốn làm giảm khí thế của cô thôi.

“ Anh không phải muốn nói chuyện sao? Chúng ta ra ngoài nói chuyện có phải tốt hơn không? Chỗ này chật quá!” Tiêu Ấu Ấu rất lo lắng, nếu bọn họ tiếp tục duy trì tư thế này, cô thật sẽ bị anh ta ức hiếp đến chết mất thôi!

“ Chúng ta.....” Giang Dật Phàm cười xấu xa, “ Tôi bây giờ lại không muốn nói chuyện nữa, muốn đứng ở trong này, giúp cô tìm kiếm thông tin để khiêu nại!”

30. Chương 30: Chăm Sóc Anh

Tiêu Ấu Ấu dồn toàn lực đánh anh, nhưng cơ bắp của anh như hòn đá rắn chắc, cô làm loạn đối với anh chẳng có một chút lực sát thương nào.

Nụ cười trên môi anh đầy ý vị, vừa cúi đầu, hai tay khóa trụ cô, cô bức bách phải lui về phía sau, không ngờ lại rơi vào lòng anh.

Tiêu Ấu Ấu kinh hãi, gắng sức quay đầu đi, dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ ửng của cô, thấy trêu đùa cô thế là đủ rồi, cười sùng nịnh nhìn cô, “ Nha đầu, cô thật thú vị, nhớ kỹ, chúng ta đã có hôn ước, đợi em lớn lên chỉ có thể lấy mình tôi!”

“ Tôi thêm vào lấy đại ác ma nhà anh!” Tiêu Ấu Ấu mò mẫm thấy hộp gì cứng cứng , tức giận đánh mạnh vào đầu Giang Dật Phàm.

Sự thật chứng minh, sau khi vui vẻ quá độ quả thực sẽ là đau đớn cực điểm, Giang Dật Phàm bị hộp thủy tinh nện vào, trên đầu lập tức có máu chảy ra.

Nhìn dòng máu đỏ tươi thuận theo đường trên đầu Giang Dật Phàm chảy xuống, Tiêu Ấu Ấu ngây dại.

Giang Dật Phàm lại không phải đồ vật, cũng là con trai bảo bối của Giang thúc thúc, cô lại đang thức giận, nhưng chiếu theo thân phận của Giang thúc thúc cô cũng không nên làm anh ta bị thương!

“ Anh không sao chứ?” Tiêu Ấu Ấu từ bồn vệ sinh nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ bị dọa cho biến sắc.

“ Không sao!” Giang Dật Phàm cười xòa, mở vòi nước rửa đi vết máu trên đầu.

“ Anh muốn chết à!” Tiêu Ấu Ấu bắt lấy tay anh, kéo anh ra khỏi nhà tắm, tìm thuốc giảm đau, thuốc trị thương, để bôi lên miệng vết thương

Trong quá trình, Giang Dật Phàm luôn tựa người vào đầu giường, lưỡi biếng nhăm mắt, trên mặt luôn nở nụ cười như có như không, dường như người vừa chảy máu đầu không phải anh.

Tiêu Ấu Ấu xử lý xong miệng vết thương cho anh, lấy gối đi ra ngoài.

“ Sao lại đi?” Giang Dật Phàm lập tức mở mắt.

“ Anh thích ngủ ở đây, tôi ra phòng khách ngủ!” Tiêu Ấu Ấu đầu cũng không quay lại.

Giây kế tiếp, bàn tay nhỏ của Tiêu Ấu Ấu bị giữ lại.

Ngước mắt lên nhìn, đôi con người trắng đen rõ ràng phát quang rực rỡ đang ở trên đỉnh đầu cô, ánh sáng đó có ma lực lấy đi linh hồn người.

“Nha đầu, ở lại chăm sóc tôi!” Giọng anh khàn khàn nói.

“Đi chết đi!” Tiêu Ấu Ấu tức giận giẫm mạnh lên chân anh.

“Một mình tôi ngủ, ban đêm nhỡ đầu sốt cao, ảnh hưởng đến vết thương có thể gây nguy hiểm đến tính mạng!” Giang Dật Phàm bịa chuyện linh tinh.

Tiêu Ấu Ấu trợn tròn mắt.

Cô tin anh ta mới lạ, cô cũng không phải đồ ngốc!

Nhưng.....

Cô đảo con mắt.....anh ta nếu muốn ngủ.....thì cũng được.....

“Được rồi!” Cô quay người lại, để cái gối quay lại trên giường, “Anh chết rồi, tôi không có cách nào giải thích cho Giang thúc thúc, tối nay tôi trông anh vậy.”

Ngữ khí của cô như lão thể gia khai ân.

Nhưng, trong lòng cô biết đánh, anh ta ra nông nổi này sao có thể trốn thoát được khỏi đôi mắt của Giang Dật Phàm?

Anh cũng không vạch trần cô, mỉm cười lười biếng, nằm lại trên giường.

Tiêu Ấu Ấu nằm bên cạnh anh, đặt cái gối ở giữa hai người, duy trì cự ly an toàn, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Giang Dật Phàm ngắm cô thêm một lát, cũng nhắm mắt lại.

Không thể phủ nhận, ban đầu anh cực kỳ phản đối cuộc hôn nhân cưỡng ép này, nhưng bây giờ.....anh hình như có chút thay đổi chủ ý rồi!

Tiêu Ấu Ấu không để lại ấn tượng trong anh đáng ghét như thế nữa, ngược lại còn rất thú vị, rất.....đáng yêu!

Có lẽ, bọn họ thử sống cùng nhau một khoảng thời gian, có khi tương lai thật sự sẽ có kết quả tốt đẹp, cũng chưa chắc chắn được điều gì.

31. Chương 31: Trời Sinh

Bên cạnh vang lên tiếng hít thở đều đặn của anh, Tiêu Ấu Ấu ti hí mắt, lén lút nhìn anh.

Anh ta.....hình như....ngủ rồi!

Cô nín thở ngồi dậy, cánh tay từng chút từng chút một thò vào túi quần anh.

Chủ ý của cô là —— lấy trộm điện thoại di động của anh, xóa đi bức ảnh cô bị chụp, sau đó.....cô có thể rời khỏi học viện Tinh Hải, cao chạy xa bay!

Cô thuận lợi thò vào một bên túi quần của anh, nhưng đồ cô cần.....hiển nhiên lại nằm ở túi quần bên kia!

Tiêu Ấu Ấu có phần ảo não, hít một hơi thật sâu, cẩn thận xoay vai anh.

Vì Giang Dật Phàm nằm nghiêng ngủ, nên trước tiên phải cho anh ta nằm thẳng đã.

Tiêu Ấu Ấu không dám vội vàng, từng chút xoay người anh, Giang Dật Phàm khi ngủ say rất ngay ngắn, theo lực đạo trên tay cô từng chút thay đổi tư thế ngủ, đến khi khuôn mặt anh hiện ra.

Hảo.....soái a!

Tiêu Ấu Ấu dùng hết sức nuốt ngụm nước miếng.

Đây nhưng là minh tinh thần tượng nổi tiếng toàn châu Á Giang Dật Huân!

Anh từ ngày đầu tiên ra mắt đến khi rời khỏi làng giải trí, luôn tồn tại như một vị thần của làng nghệ thuật, chỉ cần là nơi anh xuất hiện, minh tinh lớn cỡ nào cũng bị hào quang của anh che lấp, tất cả các máy ảnh đều vây quanh anh, kể cả ngôi sao điện ảnh đang Hot cũng chỉ là hạt cát nhỏ bé để làm nền cho anh.

Anh chính là một loại ma lực, có thể làm mọi ánh mắt trên thế gian tụ tập lại chỉ để ngắm một mình anh.

Tiêu Ấu Ấu ngắm khuôn mặt đẹp không tỳ vết này đến phát ngốc, bỗng nhiên tỉnh mộng, đây không phải lúc ngắm, mà không thể bị khuôn mặt của tên đại ác ma này lừa được!

Cô lần nữa nín thở, cẩn thận vươn tay thò vào túi quần bên kia của anh/

Đầu ngón tay va vào góc nhọn của điện thoại, Tiêu Ấu Ấu một trận kinh hãi, tay cô chao vào sâu bên trong, khi đại sự sắp thành, Giang Dật Phàm bắt lấy cổ tay cô, đôi mắt sáng dần mở mỉm cười khóa trụ lấy tay cô.

“Nha đầu, có phải thấy tôi mặc y phục không thoải mái, nên muốn đánh thức tôi dậy đúng không?” Giang Dật Phàm cố ý xuyên tạc dụng ý của Tiêu Ấu Ấu

“Đại hỗn đản!” Tiêu Ấu Ấu muốn cho anh một cái bạt tai, nhưng trong lòng lại đang suy tính hai tay bắt giặc hạ xuống, nếu Giang Dật Phàm ngày mai ra ngoài mà dấu bạt tai vẫn còn thì tiêu rồi.

“Vậy cô chính là tên trộm! Tên trộm với hỗn đản, quả là một đôi trời sinh!” Giang Dật Phàm cố ý bày ra bộ dạng lưu manh.

“.....” Giang Dật Phàm, anh có thể không cần mặt mũi đến thế à.

“Muốn trộm cái này sao?” Dường như cố ý chọc tức cô, Giang Dật Phàm nhón nhở từ trong túi quần lấy ra điện thoại của mình.

Tiêu Ấu Ấu dùng ánh mắt chờ mong tha thiết, nhìn điện thoại trong tay anh.

“Bỏ ý nghĩ đó đi!” Giang Dật Phàm lắc lư chiếc điện thoại, “Tôi vẫn còn mấy cái khác như thế nữa, trộm điện thoại, tôi liền đưa ảnh lên mạng!”

“.....” Tiêu Ấu Ấu tuyệt vọng, như cái xác không hồn quay lại nằm trên giường, nhìn chằm chằm lên đầu giường.

“Thế nào? Tôi rất thông minh nha?” Giang Dật Phàm một bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

“Cút!” Tiêu Ấu Ấu nhân lúc anh không phòng bị, vớ cái gối tức giận đập vào đầu anh.

Giang Dật Phàm cười cười, đột nhiên vươn tay ra, xoa đầu cô thành một đồng bù xù.

Anh chính là muốn trêu chọc cô, nha đầu này sau khi lớn rất thú vị a!

“A——” Tiêu Ấu Ấu hét to, nhằm vào cánh tay anh cắn mạnh một miếng.

Đây chính là con sói xám đội lốt nam thần, cô muốn thay trời hành đạo, cắn chết con sói nhà anh!

“Nhả ra! Cô đúng là chó a!” Giang Dật Phàm bận bịu che đi vết thương, xoa xoa cánh tay rồi cười

32. Chương 32: Hóa Ra Là Như Vậy

“ Anh cút ngay cho tôi!” Tiêu Ấu Ấu đập mạnh lên chân anh.

Giang Dật Phàm thấy Tiêu Ấu Ấu bị đùa giỡn cũng đủ rồi , thôi để lần sau giỡn tiếp, Tiêu Ấu Ấu thật sự sắp phát điên đến nơi rồi, vừa cười vừa mở cửa ra ngoài.

Tiêu Ấu Ấu hét toáng lên một hơi!

Tay chân bận bịu, vừa đập vừa đánh, náo loạn đến đổ mồ hôi toàn thân mới chịu quay về giường nằm!

Tiêu Ấu Ấu nghi hoặc bứt rứt, trước kia cô làm sao không nhận ra sau lớp vỏ bọc hoàn mỹ của nam thân Giang Dật Phàm, lại ẩn giấu là con ác ma Giang Dật Phàm này chứ?

Đầu óc Tiêu Ấu Ấu đều choáng váng cả lên, chỗ nào cũng đau nhức, mặc dù cô rất tức giận vô cùng tức giận cực kì tức giận, nhưng cô vẫn nên ngủ đã, mà còn ngủ đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu từ bao giờ mà không hay biết.

Sau khi dậy, cô bắt đầu khôi phục chính mình, gặp phải loại tình huống xui xẻo đó, còn có thể cười cười như không, thật là rất có phong độ a!

Vệ sinh xong ra ngoài, bữa sáng đã bày lên bàn, Giang Dật Phàm, Minh Thiếu Vũ, Dương Tuyết Không đều ngồi trước bàn ăn, nhưng không có ai động đũa, lộ rõ là đang đợi cô.

Tiêu Ấu Ấu ngồi xuống phía đối diện bọn họ, bây giờ còn đã tường tận hiểu rõ vì sao phải đảm đương danh nghĩa “ trợ lý” rồi, lại được đối đãi như nàng công chúa chứ!

“ Nên.....mọi người đều biết tôi là ai?” Tiêu Ấu Ấu nhìn Minh Thiếu Vũ rồi nhìn Dương Tuyết Không.

Dương Tuyết Không không trả lời, đó chính là ngầm thừa nhận, Minh Thiếu Vũ áy náy nói : “ Xin lỗi nha Ấu Ấu, đây là bá phụ Tiêu dặn dò, bác ấy sợ cậu sau khi biết thân phận của chúng tôi, lại bỏ trốn, nên.....”

“ Nên.....”Tiêu Ấu Ấu hít sâu một hơi, “ Mọi hoạt động trước kia của tôi mấy người đều biết?”

Nếu không thì, họ không thể đặc cách cô nhập học học viện Tinh Hải!

“ Không sai!” Trả lời cô chính là Giang Dật Phàm.

Giang Dật Phàm cầm điện thoại trong tay, mở thông tin, đặt ở trước mắt Tiêu Ấu Ấu, Tiêu Ấu Ấu nhìn từng dòng, đều là ghi chép mọi hoạt động của cô những năm gần đây, ở đâu học tập, ở đâu làm thêm, ở đâu thể dục, ngay cả thường xuyên đi đâu cũng đều có ghi chép.

“ Các anh theo dõi tôi!” Tiêu Ấu Ấu phẫn nộ, “ xoàng” một tiếng chiếc điện thoại bị vứt mạnh trên bàn.

“ Chúng tôi đây là quan tâm cô!” Giang Dật Phàm thản nhiên nói : “ Ghi chép này không những tôi có, bá phụ Tiêu và anh trai cô mấy người đo cũng có, cô cho rằng chúng tôi yên tâm để cô sống bên ngoài một mình tự sinh tự diệt sao? Lỡ có người ức hiếp cô thì là sao?”

“ Ngoài anh ra ai còn dám ức hiếp tôi? Tôi một mình bỏ nhà ra ngoài lang thang, còn không phải để trốn tên hỗn đản nhà anh sao?” Tiêu Ấu Ấu càng nói càng tức, hận không thể gom hết tất cả thức ăn trên bàn ném thẳng vào bản mặt đẹp trai vô nhân đạo của anh ta.

Một tên ác ma lòng lang dạ sói mặc nhiên lớn lên lại đẹp trai như thế chứ, ông trời thật là không có mắt a, đã thế lại còn đi hâm mộ anh ta , làm sao không dứt khoát một tia sét đánh chết anh ta đi chứ?

Tiêu Ấu Ấu biết bản thân nói cũng không nói lại được với anh ta, đánh cũng đánh rồi, dứt khoát biến thành như tàng hình, cúi đầu ăn, chỉ mong bản thân nhanh xử lý xong bữa sáng, mà phần ăn sáng trước mặt Giang Dật Phàm chỉ ăn có hai miếng bánh mì.

Tiêu Ấu Ấu đảo con mắt, kéo hết phần ăn sáng của Giang Dật Phàm đặt đến trước mặt mình, cũng không thèm liếc anh ta một cái, tiếp tục ăn.

“ Ăn chậm thôi, không có ai cướp của cô đâu.” Bữa sáng bị Tiêu Ấu Ấu cướp rồi, Giang Dật Phàm không những không tức giận, nụ cười bên môi còn ẩn giấu nét sùng nịnh.

Minh Thiếu Vũ và Dương Tuyết Không đều liếc anh, nhưng cũng chắc thấy có phản ứng nào, Giang Dật Phàm đối với mọi người rất tốt, bọn họ cùng đều quý anh, từ nhỏ đến lớn làm bất kỳ cái gì, chưa bao giờ sai, mặc dù bọn họ đều là công tử nhà giàu, nhưng Giang Dật Phàm trong lòng bọn họ, luôn là một vị thần.

33. Chương 33: Va Vào Người Khác Mà Muốn Đi Sao?

Kết quả của việc giận dữ Giang Dật Phàm chính là, ăn đến nghẹn rồi!

Từ sáng đến buổi chiều tiết 2, Tiêu Ấu Ấu vẫn thấy dạ dày không thoải mái, khi đến tiết 3, một nữ sinh xinh đẹp dịu dàng bước vào, giới thiệu là từ lớp E chuyển sang, tên là Mạc Toàn, son còn bảo nam sinh ngồi trước Tiêu Ấu Ấu chuyển đi, để cô ngồi trước Tiêu Ấu Ấu.

Mạc Toàn ngồi xuống, quay lại lè lưỡi với Tiêu Ấu Ấu, đặt hộp thức ăn ngon đến trước mặt cô, tình nghịch cười, “ Anh Dật Phàm kêu mình đưa cho bạn, anh ấy sợ bạn một mình cô đơn, bảo mình chuyển qua đây chơi với bạn.”

Tiêu Ấu Ấu nhận ra cô ấy là nữ sinh ở hội trường ngáng chân Thu Hải Đường, hảo cảm đối với cô ấy tức thời dâng cao, thân thiện cười, “ Mình nên gọi cậu là gì?”

“ Gọi mình là Đoàn Nhi, mình tên Mạc Đoàn, hồi còn nhỏ chúng ta đã từng chơi với nhau, có lẽ cậu quên rồi, nhưng cậu chắc chắn biết bố mình, bố mình là thần trộm số một a, mà mình.....mình chính là tân thần trộm tiếp theo!” Mạc Đoàn hiên ngang vênh cằm, khuôn mặt nhỏ thanh tú tỏa ánh hào quang rực rỡ, trông rất đáng yêu.

“ Đoàn Nhi?” Đôi mắt Tiêu Ấu Ấu bỗng sáng lên, “ Ai nói mình không nhớ bạn? Mình rất nhớ bạn a! Bạn còn nhớ hồi nhỏ mình để giày bên hồ, sau đó nấp đi, sau đó bạn liền đi tìm Giang Dật Phàm, nói mình không cẩn thận rơi xuống hồ, rồi Giang Dật Phàm nhảy xuống cứu mình, lúc đó là mùa đông a, sau khi tên tiểu tử đó lạnh cóng đi lên, hàm trên hàm dưới run cầm cập vào nhau, lạnh chả kém gì tảng băng!”

Mạc Đoàn bĩu môi, “ Còn nói sao, lúc đó anh Dật Phàm sốt mấy ngày liền, nếu không phải mẹ bảo bôi can ngăn, mình xem chút nữa bị baba đánh ông nở hoa rồi.”

Tiêu Ấu Ấu cười ngượng.

Đúng ha.....hồi ức đó quả thực là không có vẻ vang gì.

Nếu nghĩ kỹ, mặc dù bọn họ khi nhỏ suốt ngày cùng Giang Dật Phàm cầu véo lẫn nhau, nhưng hễ động đến việc gì, Giang Dật Phàm luôn cẩn thận.

Ví như vào mùa đông lớn đó nhảy xuống hồ cứu cô, như coi và tiểu bá vương đầu phố đánh nhau, Giang Dật Phàm là người che chắn, so với chị em trong nhà, anh ta là khổ nhất.

Coi như tên ác ma này còn chút lòng tốt, thôi thì cô cố vậy, ăn hết hộp thức ăn mỹ vị này!

Tan học chiều, Mạc Đoàn đi hẹn hò, bạn trai cô ấy lại chính là cái tên lưu manh bộ trưởng tác phong và kỷ luật Sở Hàng, Tiêu Ấu Ấu thấy con mắt của Mạc Đoàn cần phải xem xét lại, học sinh ưu tú như cô ấy, làm sao lại nhìn trúng cái tên cặn bã Sở Hàng chứ?

Tiêu Ấu Ấu quyết định rồi, đợi cô với Mạc Đoàn thân thiết hơn tý nữa, cô nhất định cổ vũ Mạc Đoàn đá ngay cái tên Sở Hàng kia đi, kêu cô đi tìm tình yêu khác!

Một mình rảnh rỗi không có việc gì làm, Tiêu Ấu Ấu cầm thẻ tín dụng Minh Thiệu Vũ đưa cho, quyết định ra ngoài mua đồ, cô đã rất lâu chưa đi dạo các cửa hàng rồi, áo ngoài thì mặc cái gì cũng được, nhuwbg y phục trong thì không thể qua loa, nhất định phải mặc đồ tốt nhất, không thể cầu thả được.

Từ trong cửa hàng xách túi lớn túi nhỏ đi ra, vì đi quá nhanh, không cẩn thận va vào một người, Tiêu Ấu Ấu lập tức xin lỗi, sau đó lách qua người đó định đi tiếp, lại bị người ta vươn tay chặn lại.

Tiêu Ấu Ấu nhú mày, mới để ý người này không đúng đắn, tóc thì dài, râu đầy mồm, đôi mắt mơ mơ hồ hồ, người đầy mùi rượu, không có ý tốt chăm chăm nhìn cô.

” Tránh ra!” Tiêu Ấu Ấu kêu lên một tiếng, lách qua người anh ta muốn đi.

” Cái gì? Va vào lão già mà muốn đi sao?” Người đó vươn tay bắt lấy vai Tiêu Ấu Ấu

34. Chương 34

Tiêu Ấu Ấu lợi dụng tình thế bắt lấy tay của hắn ta, lộn người vật anh ta nằm xõng xoài trên đất.

Võ công mèo cào của cô đối phó với cao thủ thì quả là chuyện cười, nhưng đối phó với cái loại đầu đường xó chợ thì tuyệt không thua, phui phui tay, lại đá vào thân của tên lưu manh đó mấy cước, nhặt lấy đồ bị rơi trên đất rồi đi, cái tên lưu manh đó từ trên đất bò dậy, huyết sáo, lại có bảy tám tên côn đồ khác đang tiến lại đây.

Tiêu Ấu Ấu nhăn mày.

Võ công mèo cào của cô đối phó với hai ba người còn được, chứ bảy tám người thì nằm ngoài khả năng của cô.

Nhưng, cô nhớ rất kỹ 36 kế, đặc biệt nhớ nhất kế cuối cùng trong 36 kế — đánh không lại, thì chạy!

Tiêu Ấu Ấu nhân lúc mấy người kia chưa xúm lại, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa hàng bách hoa, bảy tám tên lưu manh đằng sau cũng đuổi theo không dứt.

Tiêu Ấu Ấu quay đầu lại nhìn, thấp giọng rửa thầm, gia tăng tốc độ nhằm phía ngoài cửa hàng, chui vào những chỗ đông người mà chạy.

Mắt thấy bảy tám tên kia cách mình càng ngày càng gần, Tiêu Ấu Ấu vánh môi, một mực nhằm vào phía trước, lại không cẩn thận va vào thân một người.

“ Ôi chào!” Cô gái bị va vào lão đạo, xiêu vẹo, gập người ôm cái gót chân của mình.

Đáng thương hơn là cô ta còn mang đôi giày ười mấy mét, bị sức mạnh to lớn Tiêu Ấu Ấu va vào, tẹo luôn chân.

“ Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Tiêu Ấu Ấu vội vã xin lỗi, phía có bảy tám tên kia lại nhân cơ hội chạy càng nhanh đến, gần cô trong gang tấc.

“ Đi chết đi!” Tiêu Ấu Ấu nguyên rửa, ánh mắt rơi xuống người con trai bên cạnh cô gái, phía sau anh ta có mấy vệ sĩ cung kính, vừa nhìn là biết người có quyền có thế, có lẽ....

Trong lòng Tiêu Ấu Ấu lập tức nảy ra chủ ý, tức giận tát một cái lên mặt cô gái, trợn trừng mắt: “ Em sao tìm anh mà tìm không thấy, hóa ra là anh ở đây! Em bị người xấu đuổi mấy chặng đường rồi, mà anh lại ở đây cùng người phụ nữ khác thân mật anh em em, anh sao lại đối với em như thế?”

Thanh âm vang dội cùng giọng nói trong trẻo lên án kinh động đến người qua đường, mọi người đều tò mò quay ra hướng này xem.

Chàng trai khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn như ngọc lập tức xuống hiện năm vạch đỏ, con người đầy tà khí tầng tầng lớp lớp lạnh như băng, tóe ra sát khi bắn tới cái người to gan.

“ Bỏ đi! Ở đây nhiều người như vậy, về nhà em tính sổ với anh!!” Tiêu Ấu Ấu nói xong bắt lấy tay của chàng trai.

Trong mắt cô, bọn đầu đường xó chợ kia sự việc bị ổi vô liêm sỉ nào cũng làm ra được, ngược lại chàng trai này, vừa nhìn là biết người xuất thân danh môn, khí chất hơn người, sau việc này chỉ cần cô giải thích rõ ràng, anh ta nên cho bọn kia một trận no đòn.

Sau vô số những sự việc này đã chứng minh, Tiêu Ấu Ấu vốn chẳng hiểu gì cả, làm ra việc này thật là một sai lầm, sớm biết việc này phát sinh, Tiêu Ấu Ấu thà rằng liều mạng vốn bọn kia, cũng không cầu cứu anh ta.

Nói xong, tạm thời không nói gì nữa, bạn học Tiêu Ấu Ấu trước tiên nên ôm chặt tay của thiếu niên kia, như bám chặt lấy ngọn núi lớn, kéo anh ta ra bãi đỗ xe.

Bọn tiểu tử kia thấy phía sau thiếu niên có mười mấy vệ sinh mặc áo đen, mặt mũi hằm hằm, không dám tiến lại gần, cô gái của thiếu niên kia lại không can tâm, bắt lấy cánh tay còn lại của anh ta, “ Tránh, anh đã có bạn gái rồi sao, em sao không biết?”

Diệp Tranh nhún vai, sát khí trên người đã tan đi dần, thêm vào lại có hứng thú xem Tiêu Ấu Ấu tự biên tự diễn.

35. Chương 35: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Anh cũng muốn biết chuyện này là như thế nào, nếu cô ta không cho anh lời giải thích hợp lý, anh nhất định sẽ làm cho cô phải trả một cái giá vô cùng đau đớn!

“ Tránh, anh thật sự muốn đi cùng cô ta sao?” Cô gái của Diệp Tranh bị treo chân, không theo kịp nhịp chân của bọn họ, ở phía sau vừa khập khiễng vừa cá nhắc đi.

“ Đưa cô ta về nha.” Diệp Tranh quay người ra lệnh cho vệ sĩ.

“ Em không muốn, Tránh! Tránh!” Cô mới không muốn thấy Diệp Tranh với cô gái khác cùng đi, cô khó khăn lắm mới bắt được cái cây đại thụ Diệp Tranh này.

“ Tránh! Tránh!” Cô đáng thương gọi, mấy người vệ sinh đó lại chẳng mảy may hiểu cái đạo lý thương hoa tiếc ngọc gì cả, kéo cô ta lên một chiếc xe của vệ sĩ.

Tiêu Ấu Ấu quay đầu lại nhìn, lè lưỡi mấy lần.

Cô thật sự là rất xin lỗi cô gái xui xẻo này, nhưng so với trước mắt, cô vẫn là thấy sự an toàn của bản thân qua trọng hơn, nếu bọn họ là thật lòng yêu nhau, tuyệt đối sẽ không vì sự hiểu lầm nho nhỏ do cô gây nên mà chia tay, mà nếu bọn họ không phải yêu nhau, vậy sớm chia tay nhau thì đối với họ sẽ là chuyện tốt, cô vẫn là làm việc tốt đó chứ!

Mãi nghĩ như thế, Diệp Tranh đã kéo cô đến bãi đỗ xe, nhìn phía sau, mắt thấy mấy tên đầu đường xó chợ kia không dám qua đây, cô bỏ tay của Diệp Tranh ra, gượng gạo cười với Diệp Tranh, “ Xin lỗi nha, vừa nãy bị mấy tên kia ức hiếp, mượn anh để thoát thân.”

Cô áy náy cười, quay người muốn đi, lại bị Diệp Tranh lách người ngăn lại.

“ Như thế là muốn đi sao?” Khuôn mặt tuần tú , bên môi hiện lên nụ cười mê cười.

“ Không thể thì sao?” Tiêu Ấu Ấu chớp đôi mắt nhìn.

“ Cô dọa bạn gái tôi chạy rồi, định bồi thường như thế nào đây?”

“ Rõ ràng là anh bảo đưa cô ta về nhà mà?” Tiêu Ấu Ấu kháng nghị.

“ Nhưng người yêu tôi chắc chắn sẽ hiểu lầm rồi.”

“ Vậy anh đừng ngăn tôi nữa, mau trở về giải thích với cô ấy đi.”

“ Nhưng.....tôi bây giờ bỗng nhiên cảm thấy tôi đối với cô hứng thú hơn nhiều.” Diệp Thành tiến lại gần, Tiêu Ấu Ấu bị anh ép lùi lại mấy bước, cả người nghiêng vào thân xe.

Tiêu Ấu Ấu hôm nay khoác một chiếc áo đuôi ngựa dài, bên trong mặc một chiếc áo T- shirt rộng màu vàng, mặc dù dáng người có nhanh nhẹn đến mấy thì ẩn trong áo T- shirt cũng nhìn không ra, nhưng coi khuôn mặt thanh tú cũng đủ để thấy hể, đây nhưng là cực phẩm khó gặp cầu còn không được, cô ta chủ động dẫn tới cửa, anh sao lại có thể tha cho cô chứ?

“ Anh cái thằng cha trắng hoa này!” Tiêu Ấu Ấu tức giận “ phi” vào anh (phi ở đây là nhổ nước bọt)

Cô bình sinh ghét nhất là những loại người lẳng nhăng, đứng núi này trông núi nọ!

“ Cô hiểu lầm rồi, vừa nãy là tôi bị ép đi xem mặt, tôi với cô gái đó không có một chút quan hệ gì, xem xét từ một loại tình huống nào đó, cô cũng vừa hay cứu tôi một lần.” Diệp Thành cười gian.

Mấy vệ sinh phía sau là do ông nội sợ anh trong lúc xem mặt sẽ tẩu thoát, đặt biệt phái người coi chừng anh, nếu không anh làm sao có thể mang mấy cái đuôi ra ngoài dạo phố?

“ Thật sao?” Đôi mắt của Tiêu Ấu Ấu giống như những vì sao phát sáng lung linh, “ Vậy chúng ta há không phải là huê rồi sao? Tốt quá rồi, vậy tôi đi nha!”

“ Đợi một chút!” Diệp Thành đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, “ Người tốt thì làm đến cuối cùng đi, cô giúp tôi thêm một chuyện.” “ Chuyện gì?” Tiêu Ấu Ấu thích mềm không thích cứng, Diệp Thành đã nói như thế, cô không không cần mặt mũi mà cứ đi được.

“ Đi cùng tôi thì biết!” Diệp Thành đẩy Tiêu Ấu Ấu vào xe của anh, lần này cô muốn đi cũng đi không được rồi.

Xe chạy vào khu biệt thự cao cấp của thành phố Tinh Hải ở giữa núi, xe chuyển sang phải, một con đường núi của tư nhân, chỉ có một biệt thự cổ sang trọng cao chót vót, vô cùng chói mắt.

36. Chương 36: Tôi

Tiêu Ấu Ấu xuống xe, quan sát ngôi biệt thự xa hoa tráng lệ làm người ta trở mắt ra nhìn, “ Nhà anh?”

“ Không sai!” Diệp Thành tà tà nhếch môi, “ Thích không?” “ Ừ” Tiêu Ấu Ấu không khỏi trầm trồ

Bấy vị thiếu gia của tập đoàn HK, nhà nào cũng đẹp như nhà anh ta, nên khoe khoang như thế sao?

Diệp Thành nắm lấy tay của Tiêu Ấu Ấu.

“ Anh làm gì đấy?” Tiêu Ấu Ấu trừng mắt.

“ Nhiệm vụ của cô hôm nay là,” Diệp Thành nhếch môi đến gần bên tai Tiêu Ấu Ấu, “ Tiếp tục đóng giả làm bạn gái tôi!”

Tiêu Ấu Ấu tròn tròn mắt “ Lần cuối cùng nha, sau hôm nay chúng ta coi như không ai nợ ai!”

“ Ok” Diệp Thành khoác lấy vai Tiêu Ấu Ấu, cùng đi vào phòng khách.

Một ông lão đang ngồi trên ghế sofa đọc báo, thấy Diệp Trình tiến vào, bỗng đứng bật dậy nổi trận lôi đình, “ Cái tên tiểu tử thối nhà ngươi, ta không phải lệnh ày cùng Kiều Kiều đi dạo, rồi cùng ăn bữa tối dưới ánh nến lung linh mới trở về sao, mà dám nghe một đấng làm một nẻo....”

“ Ông nội!” Diệp Trình cắt ngang bài ca dài dằng dặc của Diệp lão gia, từ từ nói lí, “ Ông nội, cháu với ông thẳng thắn trò chuyện đi, cháu sợ dĩ không muốn cùng Kiều Kiều đính hôn, là vì cháu đã có người con gái mình thích, này, chính là cô ấy!”

Diệp Trình đẩy cô đến trước mặt Diệp lão gia.

Diệp lão gia vênh râu lên trừng mắt, “ Mà lại tìm đâu ra loại phụ nữ không đứng đắn này, mà....”

Nói được một nửa, Diệp lão gia mới nhìn rõ diện mạo và cách ăn mặc của Tiêu Ấu Ấu, nói được một nửa bỗng nín thng.

Hôm nay Tiêu Ấu Ấu ăn mặc nhìn thế nào cũng là cô gái ngoan ngoãn, hiền thực, trong sáng, đơn thuần, khuôn mặt thanh tú mặc dù không son phấn, lại nghiêng nước nghiêng thành, khí chất thanh cao linh động như những nữ tử trong chốn phong trần hoặc là một tiểu công chúa ngang bướng nghịch ngợm, loại khí chất đó như một đốm lửa sáng giữa nơi đen tối, đứng ở nơi đó càng tỏa sáng như trăng rằm.

“ Mà cái tên tiểu tử thối này, sao mà không nói sớm? Cô nương tốt như thế này, làm sao không sớm dẫn về nhà ra mắt ông nội?” Diệp lão gia hiền hậu cười, kéo tay của Tiêu Ấu Ấu, ngắm từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thích.

“ Ông nội, cô ấy cái gì cũng tốt, chỉ là có một chút không tốt, cô ấy là con gái của gia đình bình dân, bố mẹ đều là công nhân viên chức bình thường, so với nhà ta không môn đăng hộ đối, cháu đây không phải là sợ dẫn cô ấy về sẽ làm ông tức giận sao?”

“ Tiểu tử chết tiệt, nói năng linh tinh, ta lúc nào để ý mấy cái đấy chứ? Chỉ cần là cô gái tốt, công nhân viên chức thì đã làm sao? Diệp gia chúng ta ban đầu khởi nghiệp cũng rất nghèo nàn, ngay cả công nhân viên chức cũng không phải a!” Diệp lão gia kéo lấy tay của Tiêu Ấu Ấu, mắt cười híp lại thành hình vòng cung, “ Cháu gái, bố mẹ cháu làm gì a?”

“ Bố cháu là cảnh sát, mẹ cháu là bác sĩ.” Tiêu Ấu Ấu xin thề cô không có lừa vị lão gia này nha, mặc dù bố cô là một trong những tổng tài của tập đoàn HK, nhưng ông luôn là chuyên viên cao cấp của giới cảnh sát, mà mẹ cô quả thực là bác sĩ nha.

“ Ờ ờ!” Lão nhân gia cười, vui vẻ nói, “ Cảnh sát cũng tốt a! Bác sĩ cũng tốt a! Nuôi dưỡng được một đứa con gái hiểu biết như thế này, bọn họ thật là có phúc a!”

“ Ông nội quá khen rồi.” Tiêu Ấu Ấu mỉm cười lễ phép.

“ Tiểu tử thối!” Diệp lão gia thần thần bí bí kéo Diệp Trình sang một bên, “ Mà với tiểu nha đầu đó quen nhau bao lâu rồi?”

“ Hơn nửa năm rồi.” Diệp Trình tiếp tục bốc phét không chớp mắt.

“ Mà cái tên tiểu tử đáng chết này, giấu lâu như vậy a!” Diệp lão gia cốc mạnh vào đầu anh, lại đến bên tai anh thì thầm, “ Mà với tiểu nha đầu đó phát triển đến mức nào rồi a? Khi nào kết hôn a? Ta bao giờ có thể có cháu bé a!”

37. Chương 37: Lưu Lại Cho Tôi Chút Mặt Mũi Được Không?

Diệp Trình trách móc, “ Ông nội, cô ấy vẫn còn nhỏ, mà gia giáo nhà cô ấy rất nghiêm, cháu nếu bắt nạt cô ấy, bố cô ấy không băm cháu ra thành từng mảnh mới lạ.”

” Không sao không sao, xảy ra chuyện gì có ông chống đỡ cho!” Diệp lão gia hào hùng tuyên bố, ” Mà với tiểu nha đầu ăn chút gì đi, sau đó lên lầu chơi...”

Diệp Trình mặt đầy hắc tuyến.

Ông nội, ông đây có phải gấp quá không?

” Nha đầu, qua đây ăn cơm với ông.” Diệp lão gia khua khua tay, mười mấy món sơn hào hải vị được bày lên bàn, Diệp lão gia ân cần khuyên cô, mỉm cười vô cùng thân thiết, ” Nha đầu mau ăn đi, cháu gầy quá, ăn nhiều mới lớn a!”

Lẽ nào Tiêu Ấu Ấu mới là cháu gái ruột của ông, còn anh là được nhặt về nuôi sao? Diệp Trình ở một bên oán thầm

Tiêu Ấu Ấu từ 6 tuổi thì đã không ở bên cạnh cha mẹ, cùng ông nội ở nước ngoài sinh sống, nên về mặt chăm sóc người già rất có kinh nghiệm, sự ân cần và quan tâm của Diệp lão gia, làm cô cảm thấy vô cùng thân thiết.

Trên thế giới này, người thương cô nhất là ông nội, nghĩ như thế, mắt cô không nén được có chút ươn ướt.

” Nha đầu, mắt của con sao đỏ vậy? Có phải cái tên tiểu tử Diệp Trình bắt nạt con không?” Diệp lão gia dùng một tiếng đặt ngay đôi đũa xuống bàn ăn, ” Nha đầu đừng sợ, nó nếu dám ức hiếp con, cứ nói cho ông nội biết, ông nội sẽ đánh nát cái mông của nó!”

Diệp Trình co rút khóe miệng liên tục.

Ông nội, ông chừa cho cháu chút mặt mũi được không?

” Không phải đâu, ông nội,” Tiêu Ấu Ấu

vội vàng giải thích, ” Con sống chung với ông nội từ nhỏ đến lớn, ông đối với con rất tốt, nghĩ đến ông đã mất, nên trong lòng có chút buồn.”

” À, như thế sao, thật là một đứa bé trọng tình cảm, không giống như tiểu tử thối Diệp Trình, cả ngày làm ông tức chết!” Diệp lão gia tức giận lườm anh.

” Không có đâu, anh ấy không như thế đâu!” Tiêu Ấu Ấu không muốn nhìn người già tức giận, vội vàng nói, ” Diệp Trình luôn nói gia gia là tấm gương cho anh ấy, sau này anh ấy nhất định phải học tập theo, anh ấy sùng bái ông nội nhất đấy!”

” Nó nói thế thật sao?” Diệp lão gia trong lòng rất vui, lại cố ý bày ra bộ mặt nghi ngờ nhìn Diệp Trình.

” Thật ạ.” Tiêu Ấu Ấu cảm thấy, con người khi sống, có những khi nói dối có thiện ý cũng rất cần a!

” Cái tên tiểu tử thối nhà người có thể hiểu chuyện bằng một phần cuau tiểu nha đầu này thì ta an tâm rồi!!” Diệp lão gia càng nhìn Tiêu Ấu Ấu càng hài lòng, nhìn trúng Diệp Trình nhà mình, kêu hai người mau ăn cơm.

Sau khi hai người ăn no, ở phòng khách chưa nói được câu nào đã bị Diệp lão gia đuổi lên phòng ngủ của Diệp Trình, lại còn nháy mắt ra hiệu, bắt lấy thời cơ Tiêu Ấu Ấu không chú ý, hướng Diệp Trình đưa ra thông điệp cuối cùng—— tối nay nhất định phải bắt được tâm hồn thiếu nữ của Tiêu Ấu Ấu, tranh thủ thời gian cưới Tiêu Ấu Ấu về nhà!

Diệp Trình và Tiêu Ấu Ấu vừa bước vào phòng, Tiêu Ấu Ấu liền hướng anh làm mặt quỷ, ” Người xấu! Ông nội đối với anh tốt như thế, anh lại lừa ông! Gia gia tuổi đã cao, chỉ muốn có cháu để bông,

có gì sai chứ? Anh cứ cưới một bà vợ về là được, nếu không đợi gia gia không còn nữa, khi đó anh mới hối hận!!”

” A! Kết hôn là việc đại sự cả đời, tội lại không phải là loại người tùy tiện, tùy tiện bắt một cô gái là có thể cưới được!” Diệp Trình không có khách khí trừng mắt nhìn cô, lập tức lại cười xấu xa, quan sát cô từ trên xuống dưới, ” Tuy nhiên, nếu cô nguyện ý gả cho tôi, tôi cũng không để ý, nếu không thì cô lấy tôi đi!”

” Cút!” Tiêu Ấu Ấu giẫm lên chân Diệp Trình, ” Tôi đã giúp anh đến đây rồi, giữa hai chúng ta không ai nợ ai, sau này không cần tìm tôi nữa, tạm biệt!”

38. Chương 38: Diễn Trò

Nói xong, Tiêu Ấu Ấu ra mở cửa, vặn khóa cửa mấy lần cũng không mở được, cô quay lại lườm Diệp Trình, “ Mau mở cửa cho tôi!”

Diệp Trình thử một lát, sau đó buông tay, “ Cửa ở bên ngoài bị ông nội khóa rồi, tôi cũng không có cách nào.”

“ Anh cái tên hỗn đản này, anh nhất định là cố ý mà!” Tiêu Ấu Ấu tức giận đá vào chân anh ta

Diệp Trình cũng không cẩu, cả người lui ề phía sau, nằm trên chiếc ghế mát xa đặt bên cửa sổ, thoải mái ngáp ngáp dài, “ Cô vẫn là tiếp kiệm sức lực đi, đây đều là ý của gia gia, muốn chúng ta bồi dưỡng tình cảm, sớm lừa cô gả cho tôi.”

Tiêu Ấu Ấu không có lời nào để nói.

Gia gia muốn có cháu bồng đến phát điên rồi!

“ Vậy tôi bây giờ làm sao đây?” Tiêu Ấu Ấu lại không khách khí đá vào chân anh, “ Trường học tôi mười giờ đóng cửa rồi, về muộn sẽ bị trừ điểm a!”

“ Ân.....để tôi nghĩ xem.....” Diệp Trình đảo con người, nghe thấy bên ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng cười nhẹ, trong lòng liền có chủ ý, đứng dậy tiến gần đến bên tai Tiêu Ấu Ấu nói : “ Cô phối hợp với tôi một chút, tôi bảo quản cô có thể trước 10 giờ thuận lợi về trường.”

Tiêu Ấu Ấu tròn mắt nhìn anh, thỉnh linh bị anh kéo lên ghế mát xa.

“ A! Anh làm cái gì thế? Ừm.....”

“ Suyt! Đừng kêu! Gia gia tôi đang ở bên ngoài nghe trộm đây!” Diệp Trình bịt chặt miệng Tiêu Ấu Ấu, nhỏ tiếng nói: “ Nghe theo lời tôi, tôi đảm bảo trước 10 giờ cô có thể về trường.”

Tiêu Ấu Ấu đành chịu, chỉ đành uất ức gật đầu.

“” Diệp Trình mở miệng muốn kêu tên Tiêu Ấu Ấu, đột nhiên nghĩ ra anh vẫn còn chưa biết Tiêu Ấu Ấu tên là gì, liền nhỏ giọng hỏi một câu: “ Cô tên là gì?”

“ Ấu Ấu.”

“ Được!” Diệp Trình nhẹ giọng nói, thâm tình tiến gần đến Tiêu Ấu Ấu, “ Ấu Ấu, chúng ta quen nhau đã hơn nửa năm rồi, em yên tâm, tình cảm của anh đối với em là thật lòng, em gả cho anh có được không?”

Tiêu Ấu Ấu mở miệng không biết bản thân nên nói cái gì bây giờ.

“ Nói.....không được....” Diệp Trình nhỏ giọng dạy cô

“ Không.....không được.....”

“ Ấu Ấu, anh thật sự thích em mà!” Anh cười gian càng ép gần cô

“ A! Anh đi ra! Cách xa tôi ra!” Thấy anh ta càng ngày càng gần, Tiêu Ấu Ấu lớn tiếng kêu, đẩy anh ra.

Diệp Trình nhú mày, nhỏ giọng nói: “ Phản ứng quá kích rồi, nên là ham muốn dựa vào mới đúng chứ!”

Với tên đại ma đầu nhà anh!

Tiêu Ấu Ấu oán hận trong lòng.

Sớm biết anh ta khó đối phó như vậy, cô thà cùng mấy tên kia hỗn đản kia liều chết cũng không chịu cùng anh ta về đây.

Diệp Trình đột nhiên ấn nút khởi động trên ghế mát xa, ghế mát xa từ đâu thò ra mấy cơ quan, bắt lấy hai tay và hai chân của Tiêu Ấu Ấu.

“ Anh làm gì thế?” Lần này Tiêu Ấu Ấu có phần hoảng rồi.

“ Yên tâm, tôi muốn ông nội đối với tôi lời lỏng cảnh giác, cho tôi thêm một chút thời gian, không phải thật đâu, cô chịu khó,” Diệp Trình vừa nhỏ giọng nói, vừa quan sát Tiêu Ấu Ấu từ trên xuống dưới, “ Cô yên tâm 100%, loại con gái như cô cần phần trước không có phần trước, cần phần sau cũng không có phần sau, tôi một chút cũng không có hứng thú!”

“.....” Nêu không phải bị trói hai tay hai chân, Tiêu Ấu Ấu nhất định sẽ tát cho anh ta mấy cái lên mặt.

“ Ấu Ấu....Anh yêu em, em gả cho anh được không?” Diệp Trình lớn tiếng nói với Tiêu Ấu Ấu, lại nhỏ giọng nói : “ Giờ giả vờ bị tôi dọa sợ rồi, diễn tốt vào, trước 10 giờ bảo đảm cô có thể về trường.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-em-mac-muu-roi>